

D&D

Drakar & demoner

Rockrapopera
av Stefan Stenudd
1987

Uruppförd 1987 på ROJ i Handen.

D&D

Roller:

LUCKYLUKE

PVC

MAMMA

POLIS1

POLIS2

FÅNGE

GUD

RAMBO

REMO

BOOGIE

SNÖVIT

KARATEKA1

KARATEKA2

PIANISTEN

ANDERSSON

BENGTSSON

CARLSSON

HELGONET

MADONNAN

DANIELSSON

ERIKSSON

KYPARE

samt

DOA-DOOR

KÖR

AKT ETT

Nutid till snar framtid i en större förort. Begynnande skymning. Snö. På gångvägen mitt ibland höghusen står en polisbil med påslagna blåljus, tom och stilla. PVC och LUCKYLUKE går fram till den och börjar makligt, med hjälp av lyftkärra, fälgkors och tegelstenar, att plocka hjulen av den. De arbetar i lugn och ro. Svag trumrytm i bakgrunden. Jazzvisp med ett och annat puckslog.

PVC:

– Vet du hur det gick till när bögarerna i New York fick sin festivaldag?

LUCKYLUKE:

– Snälla du, jag hade inte ens nån aning om att dom hade en.

PVC:

– Jovisst. Den 11 juni varje år tågar dom i tusental på glittrande tusental uppför Fifth Avenue. Samma gata, faktiskt, som praktiskt taget har huvudrollen i ”Easter Parade”, den där härliga filmen med Fred Astaire och Judy Garland — du vet:

(sjunger)

ON THE EASTEEEEER PARADE!

LUCKYLUKE: (efter några sekunders allvarlig tystnad)

– Den har jag nog inte sett.

PVC:

– Inte? På TV för sådär tio, femton år sen!

LUCKYLUKE:

– Sorry. Vi hade ingen TV då. Farsans principer. Dumburk och det där, du vet.

PVC:

– Jaha. Och blev ni så mycket klokare utan den, då?

D&D

LUCKYLUKE:

– Säg det. Vi hade väl våra egna föreställningar. LIVE i vardagsrummet. Ganska hög volym ibland. Mest repriser. När farsan fått spatt, tuggat i sig alla sina små guppys och dragit, tog vi faktiskt en apparat på treårsleasing. Men vid det laget hade jag fått en annan dygnsrytm.

PVC:

– Växte du upp helt utan TV? Tänk, jag trodde inte att såna människor fanns.

LUCKYLUKE:

– Inte helt. Jag tittade ibland hos kompisar, så det var inte en alldeles främmande maskin för mej. Jag lärde mej hur man sätter på den - och stänger av. Det räckte. Tills vi fick videon. Men hur var det med bögar och Fifth Avenue?

PVC:

– Dom demonstrerar där, varje 11 juni sen 1969. Massor av bögar. Femtitusen, ibland det dubbla. Med banderoller och plakat och vansinniga kläder på sig. Rena karnevalen. Dom vallfärdar dit från hela USA, ja, från hela världen, för att för en gångs skull vara riktigt, riktigt många.

LUCKYLUKE:

– Och hur började det?

PVC:

– Jo, det har alltid funnits mycket bögar i New York. Dom har sina egna kvarter och barer och sådär. Killar som blivit alltför mobbade i sina gudfruktiga hemstäder, drar till New York och ”kommer ut”, som det heter.

LUCKYLUKE:

– Vad hette det, sa du?

PVC:

– Komma ut. Som i den där låten med Diana Ross.
(sjunger)

I'm coming out. Want the world to know, gotta let it show. I'm coming... out!

LUCKYLUKE:

– Aha.

PVC:

– Då betar dom sig som dom vill och knullar med vem dom vill. Sånt är OK i New York, där dom i alla fall är så många att varenda jävel är anonym.

D&D

LUCKYLUKE:

– Då är det väl ingen konst att ”komma ut”, när ingen bryr sig om det.

PVC:

– Kan så vara. Men det var inte bara frid och fröjd, ens i New York, förr i tiden. Snutarna var på dom.

Det blev som en slags hobby för stans alla snutar. När dom hade jagat banditer hela veckan utan att fånga en enda, eller missat en befordran eller bara kände sig lite nere i största allmänhet, då drog dom ner till nån av barerna på Christopher Street - New Yorks böggata nummer ett - och slog av sig sina frustrationer. På bögar.

LUCKYLUKE:

– Det måste ha varit före AIDS. Nu vågar ingen människa klippa till en bög. Smitt-risken är ta mej fan säkrare som självförsvar, än karate.

PVC:

– Nu ja. Men då fanns inga såna hinder. Snutarna slog och log och slog och mädde alldeles utmärkt.

LUCKYLUKE:

– Rena terapin.

PVC:

– Ja, men det blev ju lite påfrestande för bögar. Snutarna gjorde det till en vana. Varje vecka var det några stycken som tittade in och lättade på det inre trycket. Ibland varje jävla kväll. Du kan tänka dej att bögar med tiden blev lite nervösa.

LUCKYLUKE:

– Vad är det dom säger? Den enes bröd, den andres baksmälla.

PVC:

– Ungefär. Så höll det på. Tiden gick och snutarnas leenden blev allt bredare. Men så en kväll hände nåt. Det var 1969. Ett gäng snutar dundrade in genom dörrarna till The Stonewall, en av bögarerna i New York, med uppkavlade ärmar och breda flin. Allt skulle ha gått på samma vis som varenda gång innan, om det inte varit en av bögarerna som haft sinnesnärvaron att se sig om och tänka till.

Det finns liksom olika sorters bögar. Dels dom där väldigt feminina, med putsade naglar och ögonfransar och allt, dels macho-typerna med deffade överarmar, svarta T-shirts och snaggat hår. På Christopher Street höll mest den andra sorten till. I alla fall på The Stonewall. Så dom såg sig omkring, och vad såg dom? Fyra, fem snutar med flaskhalsaxlar och ärslen som blivit lika mjuka som bilsätena dom alltid vilade i. Gubbar som aldrig rörde sig mer än från bilen till MacDonaldis och sen tillbaka till bilen - när dom inte spöade upp bögar på Christopher Street. Och så bögar, hela baren full av dom. Vältränade, i sina bästa år, praktiskt taget Burt Reynolds klon, varenda en.

D&D

LUCKYLUKE:

– Jag börjar fatta.

PVC:

– Samma gjorde bögarna. Dom tittade på snutarna och sen på varann, och tänkte väl ungefär: ”Men för fan!” Och sen gav dom snutarna så mycket stryk att det skulle ha gjort till och med Rambo mörkrädd, och slängde ut dom på gatan. Fan vet om dom inte gjorde mos av snutkärran också.

LUCKYLUKE:

– Det är så det ska vara. Precis som en saga. Dom fick samma sköna hämnd som den fula ankungen när han blev svan. Man skulle ha varit där. (drömskt) Det är SÅ det ska vara.

PVC:

– Sen den stunden var det i alla fall aldrig nån snut som använde en bög till sand-säck.

LUCKYLUKE:

– Aldrig?

PVC:

– Aldrig nånsin.

LUCKYLUKE:

– Ja, det kan väl vara värt en parad.

De går sin väg, rullande hjulen framför sig. Bilen vilar på tegelstenar, ännu med blåljusen på. Musiken blir gradvis intensivare. Efter en stund kommer LUCKYLUKE in igen och knipsar av antennen med en tång. I samma ögonblick brakar solotemat loss, t.ex. trumpet.

MAMMA: (sjunger, osynlig)

– Ända från den stund då man föds, och dom klipper navelsträngen och droppar lapis i ens ögon, står det klart. Smilande systrar och en svettig morsa hälsar en välkommen till den nya, sköna världen. Där finns ljus och smakrik luft att andas. Häftigt värre, men...

Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

Man får sprutor mot all sorts bakterier och dom klipper ens naglar, borrar ens tänder och klipper ens hår, gång på gång. Håll dig i ledet, sitt kvar i bänken, ät upp din mat och kissa på rasten eller håll dig.

D&D

Rör inte knappen, höj inte rösten, tänk på att världen är full utav såna som du. Håll dig i skinnet, annars håller nån annan i det åt dig.

Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

Vet att B följer A och att C står för den som inte följer med. Vill du lyfta ur slaggen och klä dig i plaggen som får andra att buga och le, ska du se att det kräver att du hänger på, hundra procent.

Och när skymningen kommer och den som man fann har gått över till den andra perrongen, när lederna gnisslar och allt man kan säga är att den som lever får se - fast man vet inte vad - då är extasen total.

Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

Världen är vacker och vårsolen värmer och kuken i fittan får fåglar att kvittra i kör. Tanken den svindlar och magen full av spindlar. Man möts och man blöts och man går. Kommer och går, kommer och går.

Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

Under sångens gång passerar enstaka människor nära eller inpå polisbilen, sneglar eller vågar sig närmare, och går sin väg (stämmer in i refrängen, enstaka röster på scen, andra utanför den). Mot slutet på sången kommer två poliser kämpande med en mycket motsträvig fånge, som vrider sig och sparkar, trots att händerna är låsta på ryggen med handbojor. Poliserna är hårdhänta och ryter.

POLISERNA:

– Lugna dig! För fan! Det är ingen idé! Håll dig i skinnet! För fan! (osv.)

De trycker upp honom mot bilen, griper honom i håret och dunkar huvudet några gånger mot taket.

POLIS2:

– Fattar du nu, eller ska vi behöva knäcka nacken på dig? Lugna ner dig, för fan!

De knuffar in honom i baksätet, kliver in och startar motorn.

D&D

POLIS1: (vid förarplatsen)

– Vad är det nu, då?

POLIS2: (har klivit ut igen)

– Du, kolla! Kolla vad dom jävlarna har gjort!

POLIS1: (går ett varv runt bilen)

– Nämen...! Alla fyra hjulen. Vilka fräcka as! Hur fan hann dom med det? Och att dom bara vågade!

(spanar åt alla håll)

POLIS2:

– Jag kan sätta en hundring på att dom är på väg till närmaste garage. Inom en halvtimme rullar våra hjul under nån annans jävla Volvo.

POLIS1:

– Det är inte klokt, att pickla från en polisbil. Finns det inga gränser?

POLIS2:

– Inte i det här området.

POLIS1:

– Nej, det verkar inte så.

POLIS2:

– Det här är den verkliga botten, ska jag säga dig. Samhällets träskmarker. Här knycker dom allt som går att lossa med bulstax eller bågfil.

POLIS1:

– Eller fålgkors.

POLIS2:

– Ja, fålgkors också. Ingenting lämnar dom ifred, ingen medmänsklighet, inget hjärta. Det här stället är pest. Här kan dom inte stava till samvete. Inte läsa heller, för den delen.

FÅNGEN: (snubblande från bilen, med sluddrig röst)

– Jag kan! S - A - M - V...

POLIS2:

– Du ska bara hålla käft.

De skyndar sig att trycka upp honom mot bilen igen.

D&D

POLIS2:

- Som du har betett dig, borde du ha vett att bara hålla dig jävligt osynlig. In med honom igen. Vi får ta och ropa på en bärgare.

De knuffar in mannen i baksätet, inte utan visst besvär.

POLIS2:

- Och håll dig nu lugn, där. Annars tror jag ta mig fan att jag skiter i alltihop och skjuter dig.
(slår igen dörren)
Nu får vi se till att nån kommer och plockar upp bilen.

POLIS1:

- Och oss!

POLIS2:

- Ja, och oss. Här stannar man inte en minut längre än man måste.
(öppnar framdörren och drar upp mikrofonen till radion)
Bla, bla, bla!
(inget svar, prövar igen, inget svar)
Vad fan är det nu, då? Den verkar helt död.

POLIS1:

- Tror du att dom har varit inne i bilen och ställt till med nåt?

POLIS2:

- Det borde ju synas, eller hur? Men radion verkar helt oskadd. Lamporna lyser och så. Men nåt är fel. Det bara susar i högtalaren. Hör!
(skruvar upp ljudet, gör nytt anrop och lyssnar)
Stendött.

POLIS1:

- Vad kan det vara?
Och vad gör vi då? Här kan vi ju inte stå, bara.

POLIS2:

- Var är närmaste telefon?

POLIS1:

- Jag har inte en aning. I centrum, skulle jag tro. Vi skulle väl kunna knalla tillbaka upp till hans tant, däruppe...

POLIS2:

- Inte med nån större förtjusning, hörro. Och dessutom, hon låste ju till och med

D&D

sjutillhållaren när vi gick. Hon skulle nog inte släppa in jultomten, en gång, om han kom och ringde på. Jag kan slå vad om att tanten har tagit en packe sömntabletter och gått och lagt sig.

POLIS1:

– Centrum, då? Var ligger det?

POLIS2:

– Däråt, borde det vara. Det kan väl inte vara mer än några hundra meter dit.

De tittar åt det hållet en stund, med viss villrådighet och olust.

POLIS2:

– Äh, vi gör ett försök med radion, igen. Det kanske bara är nåt glapp, eller hade dom nåt för sig i växeln. Kom igen. Och du, ta och starta motorn, så vi får lite värme, va.

De sätter sig i bilen och startar den. GUD har under tiden diskret förflyttat sig närmare dem och tar nu ett skutt upp på biltaket.

POLIS2:

– Vad var det?

GUD kryper ihop som en apa och trycker händerna för sin flinande mun. Dörren öppnas och POLIS2 ser sig omkring. När deras blickar plötsligt möts, har GUD krupit alldeles in på polisens ansikte och flinar brett.

POLIS2: (skriker till)

– Ah!

POLIS1:

– Vad är det?

GUD: (förtroligt)

– Blev du rädd nu?

POLIS2:

– Vad fan gör du där?

POLIS1:

– Vem då? Var då?

GUD:

– Erkänn att du blev bra rädd.

D&D

POLIS1:

– Vem pratar du med?

GUD:

– Men det är inget att vara rädd för, jag lovar. Det är ju bara lilla jag.

POLIS2:

– Och vem är du och vad gör du där? Kliv ner från bilen, hörro. Där får du inte sitta, fattar du väl!

POLIS1: (slår av tändningen, kliver ut och petar GUD på axeln)

– Du hörde väl vad han sa? Hoppa ner nu, va, innan vi blir förbannade.

POLIS2:

– Just det. Och tala om vad du heter.

GUD: (vänder sig sakta mot POLIS1, stirrar denne rakt i ögonen och skriker till med spelad förfäran och onaturligt kraftfull röst)

– Ah!!!

(skrattar gott och rullar över på rygg)

POLIS1: (till kollegan)

– Vad tog det åt den, nu då?

POLIS2: (purket)

– Inte vet jag.

(ryter åt GUD)

Nej, nu får du för i helvete kliva ner från bilen! Nu!

GUD:

– Varför är ni så arga?

POLIS2:

– Vi är inte arga.

GUD:

– Ni är sugna, va? Det är därför. Ni är bra sugna, eller hur?

POLIS1:

– Vad då sugna? På vad då?

GUD:

– Tja, på vad det nu är som ni går på.

D&D

POLIS1:

– Går på? Vad menar du?

GUD: (artikulerar mycket tydligt)

– Abstinenssssss...

POLIS2:

– Vad fan är det du säger! Vi är inga jävla knarkare!

GUD: (skrockar)

– Alla människor är knarkare. Alla behöver nåt för att orka finnas till. Om man vill veta allt om nån, är det bara att fråga: Vad går du på? Vad är det du tar, för att din värld ska gå runt?

POLIS1:

– I så fall, vad går du själv på?

GUD:

– Du är klurig, du. Det gillar jag. Du kanske får leva...

POLIS2:

– Nej, nu får det vara nog! Hoppa ner från bilen - eller ska jag behöva slita ner dig?

POLIS1: (ignorerar POLIS2)

– Vad menar du?

GUD:

– D & D.

POLIS1:

– Va?

GUD:

– D & D. Dungeons and Dragons. Drakar och demoner. Rollspel, alltså. Har du aldrig hört talas om det?

POLIS1:

– Jo, men vad är det med det?

GUD:

– Det är vad jag går på. Rollspel. En hel värld, bara här!

(slår med pekfingret några gånger på sin panna)

En fantasivärld, förstår du, där allt går till som man själv bestämt. Jag är spelets mästare och överdomare. Och jag har spelat så länge nu, att mitt rollspel har blivit

D&D

verklighet. Nu är alla, alla, alla, karaktärer i mitt rollspel.

(pekar på fången under biltaket)

Han där, som försökte göra köttfärs av sin fru och deras lilla bebis. Och du, med hela ditt livs surt förvärvade frimärkssamling i ljusan låga. Och din kompis med alla sina små egenheter. Ja, allt det här.

(visar omkring sig, genom att snurra runt på baken)

Allt det här är mitt eget rollspel.

POLIS1:

– Du är nog lite knäpp, hörro du.

GUD:

– Kanske det ... men håll tummarna när jag kastar mina tärningar.

POLIS2: (efter en kort tystnad)

– Det räcker nu, lilla knäppskalle. Kliv ner från vår bil och stick iväg och lek nån annanstans. Vi har faktiskt ett jobb att sköta.

GUD:

– Rädda liv och sånt, va? Lag och ordning. Fånga banditer.

POLIS2: (nästan väsende)

– Passa dig jävligt noga!

GUD: (nickar långsamt och tydligt)

POLIS1:

– Vad heter du då, lilla knäppskalle? Har du nåt namn i ditt rollspel?

GUD: (som ett ja, fortfarande nickande mot POLIS2)

– Mmmm...

POLIS2:

– Ja, med den här kommer man ju långt. Ska vi ta och testa radion igen? Vi testar radion. Den kanske har kommit igång nu.

(kliver in i bilen och slår igen dörren)

GUD visar POLIS1 den avklippta antennen och signalerar tystnad med fingret över läpparna. POLIS1 spärrar upp ögonen och sneglar mot kollegan, men håller tyst.

GUD: (med hög, hurtig röst)

– Nej, nu är det dags för tärningarna att rulla.

(tar fram två tjugosidiga tärningar och ropar)

Musik!

D&D

Vinden vaknar, snö yr, mullrande musik.

GUD: (sjunger)

LÅT DET SKE!

Håll i er! Låt det ske.

LÅT DET SKE!

Så blir det! Låt det ske.

Håll hårt i tummarna eller knäpp era händer. Hur ska det gå, vad ska hända nu? Här står ni vid vägskälet och skymningen den faller. Många krafter är i rörelse.

(rullar tärningarna)

Aha, aha - vägar korsas, människor möts. Öden vävs och vävs samman. Den stora planen härjar i det fördolda. Var ska det sluta?

Här står tärningarna för makt

Det blir alltid som dom sagt

Som dom sagt

Det står tärningarna för.

Varje människa bör ge akt

på vad tärningarna sagt

Vad dom sagt

Det står tärningarna för.

Här sker ingenting utan att

mina tärningar först sagt

Det dom sagt

Det står tärningarna för.

Här står tärningarna för makt

Det blir alltid som dom sagt

Som dom sagt

Det står tärningarna för.

(talar)

Nå, vad väljer ni? Går ni åt norr eller söder, öst eller väst? Eller sitter ni kvar vid vägskälet och väntar? Hit skyndar otåligt många avgöranden - vad gör ni?

Åhå, ni stannar.

(sjunger)

Som huggormen i väntan på sin middag? Som björnar i sitt ide? Eller som strutsen med huvudet i sanden? Ni stannar.

(rullar åter tärningarna, talar)

Så faller tärningarna: Ni får besök av ... Åhå, åhå, nu blir det spännande. Tvillingar med blodad tand. Tungt artilleri för en så tidig spelomgång. Jag tror att tärningarna har fattat tycke för er - på tärningars speciella vis.

(sjunger)

Här står tärningarna för makt

Det blir alltid som dom sagt

Som dom sagt

Det står tärningarna för.

D&D

Varje kvinna och varje man

Varje hermafrodit kan

få varann

Se vad tärningarna gör.

Anonyma får komma fram

Fylla luckan efter namn

som försvann

Se vad tärningarna gör.

Här sker ingenting utan att

mina tärningar först sagt

Det dom sagt

Det står tärningarna för.

Munnen full! Ska ni klara så mycket, med så liten erfarenhet? Eller ska ert ljus slockna med solens? Håll hårt i tummarna eller knäpp era händer. Tärningarna har talat, spelet fortsätter.

Den stora planen ligger fast. Omutligt, orubbligt fast. Jag ser... En av er ska dö, och hu, en så snaskig död! En av er, ett billigt pris för en natt i mitt lilla rollspel - en av två. Femtio procent. En av er ska dö, efter många om och men. Efter många om och men. Gissa vem!

Varje människa bör ge akt

på vad tärningarna sagt

Vad dom sagt

Det står tärningarna för.

Du har tur om du får va' glad

Om du får det du vill ha

En skön dag

Se vad tärningarna gör.

Ingenting kan dom låta va'

En gång ge, nästa gång ta

Lika bra

Se vad tärningarna gör.

Här står tärningarna för makt

Det blir alltid som dom sagt

Som dom sagt

Det står tärningarna för.

Håll hårt i tummarna eller knäpp era händer. Tärningarna har talat, spelet fortsätter.

LÅT DET SKE!

GUD försvinner, samtidigt som POLIS1 lägger märke till att RAMBO och REMO anländer. Musiken fortsätter.

POLIS2: (inifrån bilen)

– Äntligen blev vi av med den där!

D&D

POLIS1:

– Ropa inte hej. Vi får nya gäster.

Samtidigt som RAMBO och REMO närmar sig, bänkar sig GUD en bit därifrån med chips, en burkcola och en stor fältkikare. Mer folk dyker upp i smyg och på avstånd. De spanar spänt på RAMBO och REMO och polisbilen, sjunger viskande:

DIV.FOLK:

– Låt det ske!...Låt det ske!...Låt det ske!.....

MAMMA: (tar plats bland några andra och sjunger, på samma melodi)

– Huven ska rulla, blodsdroppar trilla och livsödens finaler falla. Trilla och tralla, bomfaderalla. Känn hur det svider i märg och i ben.

LÅT DET SKE!

Håll hårt i tummarna eller knäpp era händer. Tärningarna har talat, spelet fortsätter.

LÅT DET SKE!

RAMBO och REMO skriker fram i hotfull ultrarapid och med blickarna riktade rakt fram. Plötsligt vänder REMO blicken mot polisbilen, stannar och pekar med rak arm.

DIV.FOLK: (fortare och högre, väsande)

– Låt det ske!...Låt det ske!.....

POLIS1: (vinkar)

– Hej på er! Kan nån av er tala om var centrum ligger?

Musik och kör tystnar tvärt. RAMBO och REMO stirrar iskallt mot POLIS1, som ler överdrivet vänligt. Sekunder går. REMO visar fingret och de går sin väg.

DIV.FOLK: (unison, besviket)

– Åååå!

GUD lägger huvudet på sned och ler, tar därefter fram sina tärningar. En del folk försvinner, andra stannar och pysslar med sitt, några går nyfiket förbi polisbilen, kikar in och fortsätter. Flera gånger frågar POLIS1:

POLIS1:

– Hej! Vet du var centrum ligger?

De bara skakar på huvudet, ler och håller fingret för munnen.

POLIS2:

– Om jag bara kunde fatta vad det är för fel på radion!

D&D

POLIS1:

- Va? Å, radion. Nej, det är ingen idé. Titta här!
(visar på den avklippta antennen)

POLIS2: (störtar ut)

- Fan, fan, fan! Fattar du vad det här betyder?

POLIS1:

- Ja, vi får väl vackert vänta tills dom skickar en patrull efter oss. Om vi inte gör ett försök att hitta till centrum och en telefon.

POLIS2:

- Det är inte vad jag menar. Om det bara var det, ändå! Fattar du inte? Dom är ute efter oss! Om det bara var hjulen, skulle man kunna tro att det var vanligt bus - för djävligt, förstås, men ändå bara ett busstreck. Men nu - antennen också. Det är annorlunda. Det här är medvetet. Vi sitter fast här, och det är precis vad dom vill.

POLIS1:

- Vilka då?

POLIS2:

- Inte fan vet jag! Några dårar, gangsters, förstås. Några som verkligen hatar poliser. Du kan lita på att det finns många såna här. Och nu är dom ute efter oss, och vi kommer ingen vart - utan bil, utan radio. Vi är fast här.

POLIS1:

- Men tror du verkligen att det är så farligt, då? OK, de tog hjulen och knipsade antennen, men mer har ju inte hänt.

POLIS2:

- Det räcker väl!

POLIS1:

- Ingen har gett sig på oss.

POLIS2:

- Vi får väl se. Ännu är vi inte härifrån.

POLIS1:

- Nej, men det är vi vilken sekund som helst. Snart märker dom på stationen att vi inte hört av oss, och skickar hit ett gäng. Dom visste ju vart vi skulle. Dom har säkert redan ropat efter oss på radion. Dom förstår att nåt har gått snett och är här när som helst.

D&D

POLIS2:

– Det kan dröja.

POLIS1:

– Det var värst vad du var pessimistisk!

POLIS2:

– Jag vet hur det brukar vara. Inte fan har dom bråttom, inte.

POLIS1:

– Annars kan vi väl bara knalla iväg till centrum och en telefon. Det borde ju inte vara alltför svårt att hitta, ens i det här området.

POLIS2:

– Aldrig i livet! Det är säkert precis vad dom väntar på, och lurar bakom nåt hörn. Här har vi i alla fall bilen att ta skydd i - och en hel del grejer därbak, som vi kan komma att behöva.

POLIS1: (skeptiskt)

– Tror du verkligen det?

POLIS2: (sårad)

– Vänta bara, så får du se hur rätt jag har. Och lyd ett gott råd från en som varit med: se upp utav bara helvete!

POLIS1:

– För vad då?

POLIS2:

– Allt... allt!

POLIS1:

– Jaha.

De står en stund sysslolösa, lutade mot bilen.

POLIS1: (pekar på biltaket)

– Och hur gör vi med han där?

POLIS2:

– Han sover.

POLIS1:

– Jaha.

D&D

Åter sysslösa. POLIS1 börjar gnola på någon melodi. Musiken vaknar, enstaka bisarra klanger som svarar hotfullt på gnolandet. Diskret kommer allt fler och fler och slår sig ner runtom i kvarteret. Då och då skymtar folk i husfönstren, gläntande på fönster och farstuportar. Musiken glider mot "MÅSTE'RE" och diverse folk nynnade med, utan ord, i refrängen. Hela tiden på låg volym. Vinden vaknar så smått. Snö. Det har blivit mörkare. Poliserna huttrar. Snart kliver de in i bilen och startar motorn. LUCKYLUKE rusar fram på huk och trycker in en potatis i avgasröret.

LUCKYLUKE: (förtjust)

– Smaklig måltid!

Folk kravlar och kryper närmare. PVC promenerar runt och säljer popcornstrutar och Coca Cola från en låda på magen. Bilmotorn hostar och dör.

PVC: (plötsligt)

– Action!

(klappar ihop händerna över huvudet)

POLIS2:

– Å! Fattades bara det!

De försöker starta några gånger. Folk fnissar med händerna för munnen, ler och pekar. POLIS1 kliver ut och hukar sig vid avgasröret.

POLIS1:

– Ja, det är nån som har stoppat in nåt här, i avgasröret.

POLIS2:

– Vad var det jag sa? Dom är ute efter oss!

POLIS1:

– Det börjar nästan verka så.

(kliver in i bilen igen)

Så snart bildörren slår igen, kastar sig LUCKYLUKE upp.

LUCKYLUKE: (sjunger i staccato och dansar disco/electric boogie)

– ACTION! GE MEJ ACTION!

Dunder och brak. Grejer som får en att glömma vilken framtid man har.

Jag har levat i sextusen dagar och nätter, genom sorger och fester, sovit i över sex år. Men mitt ibland alla dessa dagar och nätter går en, säger en, tydlig röd tråd.

Dom säger att tiden är vriden och världen varje sekund kommer närmare sin slutliga katastrof. Men hur jag än spanar och letar hittar jag ingenting annat, nånstans omkring mej, än denna förbannade osårbara röda tråd:

D&D

Ingenting händer. ingenting alls.

ACTION! GE MEJ ACTION!

Stormande hav. Bøljer som får en att glömma hur ens framtid kan va.

BOOGIE: (kastar sig upp i dans)

– ACTION! GE MEJ ACTION!

Tårar och kval, plågor som får en att glömma varför framtiden skar.

Jag har levat som Törnrosa i sömn inom taggiga snår och längtat som Askungen efter en prins som är prins som är min, vad klockan än slår. Men hur mina drömmar än kittlade skrevet, blev morgonen efter precis som alla igår.

Livet är fyllt utav löften om lyckolaviner, läckra praliner för alla som öppnar sin mun. Men hur jag än stod där och gapa' tills käkarna halka' ur led, fick jag slutligen suga på denna enda beska pastill:

Ingenting hände. Ingenting alls.

ACTION! GE MEJ ACTION!

Galningars val, kaos som får en att glömma varje framtida dag.

PVC:

– ACTION! GE MEJ ACTION!

Visa mej var, gåtor som får en att glömma den sorts framtid man har.

LUCKYLUKE:

– Se på mej, alla som tror att ni vet hur en slipsten ska dras! Över mitt bröst går den, varv på varv på varv - precis här. Och det blöder och svider, just som jag tänkt mej, men såret är bara ett skämt redan nästa identiska dag.

Ingenting händer. Ingenting alls.

ACTION! GE MEJ ACTION!

Nåt som blir kvar, minnen som får en att glömma hur en framtid ska va.

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

LUCKYLUKE:

– Fornstora dar. Sagor som får oss att glömma allt vad framtiden tar.

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

LUCKYLUKE:

– Vårt ideal. Korståg som får oss att glömma vart vår framtid bär av.

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

D&D

LUCKYLUKE: (ad lib, alltmer frenetiskt)

– A-a-a-a!...

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

LUCKYLUKE:

– O-o-o-o!...

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

Kärnarsenal. Smällar som får oss att glömma det som framtiden spar.

LUCKYLUKE: (samtidigt)

– Å-å-å-å!...

DIV.FOLK:

– ACTION! GE OSS ACTION!

Flyger och far. Drömmar som får oss att glömma...

(slutar tvärt)

POLIS2: (störtar ur bilen i samma ögonblick och ryter)

– Vad är det för liv, här! Vad är det som händer?

Folk signalerar tystnad med fingret för munnen och ler mot POLIS2. Musiken kommer tillbaka, mycket stillsamt.

MAMMA: (sjunger)

– Med somliga pojkar får man hela tiden känslan att de bröstar upp sig och bullrar från spjalsäng till grav, blott och bart för att för alla andra dölja att när doktorn där på BB, när alltihop begynte, skulle klippa navelsträngen... hamnade saxen längre ner.

POLIS2: (på väg tillbaka in i bilen)

– Idioter.

När bildörren slår igen, vänder alla handen från munnen och visar, alltjämt leende, långfingret mot bilen. POLIS1 vevar igen rutan.

LUCKYLUKE: (med en hes väsning)

– Action!

Folk skruvar oroligt på sig och instämmer. PVC rusar runt och vill lugna dem.

D&D

PVC:

– Det kommer, det kommer. Ge er till tåls, bara. Ingen ska bli missnöjd, jag lovar. Det har jag fått från högre ort.

LUCKYLUKE:

– Men vi har väntat länge nu.

PVC:

– Ja, ja. Jag vet. Men såna här saker kan ta lite tid. Man får ha tålamod. Ni vet: den som väntar på nåt gott, väntar aldrig för länge!

DIV.FOLK:

– Äh!

BOOGIE:

– Vi har väntat väldigt länge.

DIV.FOLK: (nickar)

– Ja-a.

PVC:

– Börjar ni tröttna?

DIV.FOLK:

– M-m...

BOOGIE:

– Och kallt är det också. Vi behöver nåt värmande.

LUCKYLUKE:

– Hett. Det måste gå hett till.

PVC:

– Och inte kan ni tänka er att vänta en liten stund till?

DIV.FOLK: (skakar sina huvuden)

– M-hm.

PVC:

– Ok. Ni får som ni vill. Men kom ihåg att det var ni och inte jag, som sa det.
(skuttar fram till GUD)

Vördade spindel på ödets krångliga nät, du endaste guide i livets labyrint - upphöjde utkik över människohavet, lagarnas kunnige och förkunnare: vill du vara så vänlig och göra som dom ber?

D&D

GUD: (höjer handen och dröjer en stund)

– Luckyluke!

LUCKYLUKE:

– Ja?

GUD:

– Är du verkligen så säker på att du vill ha action, till varje pris?

LUCKYLUKE:

– Ja-a då! Du hörde oss. Här går man och harvar, dagarna i ända, utan att se nån ljusning. Så till slut är man beredd på precis vad som helst - bara det blir en ändring.

GUD:

– Vad som helst, säger du. Sånt har sitt pris. Kanske tror du att ditt namn helt och hållet har blivit du? Luckyluke, är det din tur? Vad som helst - det är mycket, det. Är du riktigt, riktigt säker?

Nå, jag har goda nyheter för dig. Tärningarna har talat.

(håller upp dem, en i vardera handen)

Du får som du vill. Allt vad du vill. Action.

RAMBO har tyst kommit fram till polisbilen, höjer sin läderpiska och ger ett rapp tvärs över biltaket. En gång till. RAMBO ryter vid varje piskrapp.

POLIS2: (vevar ner rutan)

– Men är varenda människa förryckt här? Vad tror du egentligen att du tar dig till med!

RAMBO:

– Kom ut!

POLIS2:

– Tror du att jag tar orders av dig? Stoppa undan den där saken innan jag lägger beslag på den, och pallra dig härifrån!

RAMBO: (låter piskan glida runt nacken)

– Kom ut.

POLIS2:

– Stick härifrån!

(vevar igen rutan)

RAMBO: (slår igen på biltaket)

– Kom ut!

D&D

POLIS2: (vevar ner igen)

– Hörde du taskigt? Eller måste vi slänga in dig därbak, tillsammans med fyllbulten?

RAMBO:

– Ja. Kom ut.

POLIS2:

– Du har problem med ordförrådet. Stick hem och läs läxor i stället, va.

RAMBO: (ännu ett piskrapp)

POLIS2:

– Nej, nu djävlar! Den här typen måste man tydligen ta om hand. Man skulle tro att vi satt mitt i ett hospital, så många knäppskallar som det är här.

(kliver ur bilen)

Ge hit den där leksaken, nu!

RAMBO:

– Ta den.

POLIS2:

– Ge hit!

POLIS1 har också klivit ut och är beredd på sin sida om bilen. RAMBO höjer plötsligt piskan, POLIS2 ryggar tillbaka och håller upp armarna. RAMBO ler och sänker sakta piskan. POLIS2 sänker armarna. Då slår RAMBO, tvärs över polisens bröst.

RAMBO:

– Hoppla!

(slänger piskan över axeln)

POLIS2:

– Nej, nu djävlar får det vara nog!

POLIS2 för handen till pistolhölstret, men RAMBO lägger sin ovanpå och rycker med den andra upp en vattenpistol.

RAMBO:

– Freeze!

POLIS2: (efter den första chocken)

– Det där är ju bara en vattenpistol. Driver du med mej? Här ska du få se hur det ska se ut!

(skakar sig loss och öppnar hölstret)

D&D

RAMBO trycker av rätt mot ögonen på POLIS2, som skriker, svänger runt och trycker händerna mot ansiktet.

RAMBO:

– Inte vatten. Ättika.

POLIS1: (höjer pistolen)

– Undan! Undan härifrån!

RAMBO: (förtjust)

– Aha! Pangpang.

POLIS1:

– Du hörde vad jag sa: försvinn härifrån!

RAMBO backar smått leende och POLIS2 kvider och gnuggar sig i ögonen.

POLIS1:

– Hur är det med dej?

POLIS2:

– Vad fan tror du?

POLIS1:

– Försök att tvätta med lite snö, va. Jag håller ett öga på dom här människorna.

POLIS2:

– Monstren, menar du!

POLIS1: (svagt)

– Monstren.

POLIS2 hukar sig och gnuggar snö i ansiktet, POLIS1 står redo med sin pistol och vakar över folket. LUCKYLUKE härmar POLIS1 i en överdriven pantomim och kommer närmare.

POLIS1:

– Håll dig undan!

LUCKYLUKE: (kommer närmare och härmar ljudet av en hane som späns)

– Nu är du bra stor, va?

POLIS1:

– Kom inte närmare!

D&D

(riktar pistolen mot bröstet på LUCKYLUKE)

LUCKYLUKE:

– Wow-wow-wow! En liten snut med en stor pistol. Det är grejer, det.

POLIS1:

– Stopp!

LUCKYLUKE:

– En liten, liten snut med en stor, stor pistol.

POLIS1:

– Jag skjuter!

POLIS2: (väser)

– Ja, för fan... Gör det!

LUCKYLUKE:

– Aj, aj, aj. Nu blir jag verkligen skräckslagen.

POLIS1:

– Jag menar det, begriper du inte? Jag skjuter!

LUCKYLUKE:

– Ja, vad annars? Pang, pang. Det är så lätt så. Men kulor biter inte på mej, baby. Dom studsar på mitt bröst. Testa! Skjut du! Det hjälper inte. Sen ska jag trycka upp den där stora kanonen i analen på dej.

POLIS2 griper plötsligt tag i benen och rycker omkull LUCKYLUKE, börjar sedan slå besinningslöst med båda nävarna över ansiktet och bröstet på LUCKYLUKE. POLIS2 har ännu ögonen hårt ihopknipna.

POLIS2:

– Men det här biter allt på dej, din lilla djävul! Det här! Och det här! Du ska få, nu! Oj, vad du ska få!

POLIS1:

– Sluta, det räcker! Du tar livet av 'en.
(griper tag i axeln på POLIS2 och drar bakåt)

POLIS2:

– Släpp! Jag vet vad jag gör.

D&D

POLIS1:

– Fan, det räcker nu! Lugna dej!

POLIS2: (slutar)

– Jag är lugn. Jag vet vad jag gör, förstår du. Nu fick den jäveln igen för sin ättika. Det är bara rätt.

Det blir tyst en stund. LUCKYLUKE är orörlig.

RAMBO:

– Sorry, snut. Det var fel jävel.

POLIS2 försöker titta mot RAMBO, blinkar och gnuggar sig i ögonen.

POLIS2:

– Fan! Jag ser inte ett skit, det bara svider och svider. Är det rätt? Var det fel typ jag fick tag i?

POLIS1:

– Ja.

RAMBO skrattar högt och går sin väg

POLIS2:

– Men för i helvete, ska du låta det svinet komma undan? Gör nåt! Gör nåt fort!

POLIS1:

– Vad då?

POLIS2:

– Skjut!

RAMBO stannar och vänder sig om. POLIS1 siktar, men sänker pistolen.

POLIS1:

– Du är inte klok! Jag kan ju inte bara skjuta ner 'en.

RAMBO går skrockande sin väg.

POLIS2:

– Är inte jag? Men du då, som bara låter det där svinet försvinna! Jag kanske blir blind, förstår du det? Jag kanske blir blind av det här! Blind! Och du låter den där vettvillingen gå, i lugn och ro, som vem som helst. Vad är du för jävla polis?

D&D

POLIS1:

– Och du själv då?

POLIS2:

– Vad menar du?

POLIS1:

– Vad är du själv för en polis, som slår halvt ihjäl en alldeles oskyldig människa?

POLIS2:

– Du vet ju att jag inte kunde se nåt. Jag trodde att det var den andra.

POLIS1:

– Än sen? Gör det verkligen saken bättre?

POLIS2:

– Jag gjorde i alla fall nåt!

POLIS1:

– Ja, du betedde dej precis som dom vi är till för att ta reda på.

POLIS2:

– Ja, dom här!

(visar omkring sig med handen, ännu hårt blundande)

Det är ju precis den här sortens folk som vi ska ta hand om. Dom här typerna. Så jag råkade klappa på fel lilla jävel. Än sen? En liten jävel kan du i alla fall ge dej fan på att det var, det också. Det är vårt jobb, blekfis. Men du bara låter dom gå.

POLIS1:

– Är det vårt jobb att misshandla folk?

POLIS2:

– Att hindra dom från att skada andra.

POLIS1:

– En kula i ryggen löser inga problem.

POLIS2:

– Säg inte det. Säg inte det. I alla fall är det ibland precis vad somliga förtjänar.

POLIS1:

– Så kan man inte resonera.

D&D

POLIS2:

– Inte? Men ta och lyssna lite på mej, lilla Jesus. Jag kanske blir blind av det här i ögonen. Tänk dej det! Tänk! Kanske ska jag aldrig mer kunna se ett enda skit. Och hade du varit lite snabbare, i stället för att stå där och konferera med ditt jävla samvete - då hade du kunnat stoppa det. Mycket till partner man har!

POLIS1:

– Det är inte sant och det vet du. Ingen av oss hann. Varken du eller jag fattade vad det var frågan om, förrän det var försent. Och vad hade det då gjort för skillnad om jag gett den där figuren en kula i ryggen?

POLIS2:

– För mej hade det gjort en jävla skillnad.

POLIS1:

– Om du verkligen tycker så, om det verkligen är så du tänker - då borde jag ju skjuta även dej. Du är ju minst lika blodtörstig.

POLIS2:

– Har jag inte skäl till det då?

POLIS1:

– Det är du kanske inte ensam om.

POLIS2:

– Vad fan är det jag hör! Vad är du för en partner, egentligen? Står du och tar den där psykopaten i försvar!

POLIS1:

– Naturligtvis inte. Lika lite som jag försvarar det du gjorde.

POLIS2:

– Tack så mycket!

POLIS1: (reflexmässigt)

– Ingen orsak.

POLIS2: (stönar)

– Hör på den!

Under tiden har PVC vågat sig fram och tar ömt hand om LUCKYLUKE, som blöder ur näsa och mun. De talar samtidigt som poliserna grälar.

D&D

PVC:

– Luckyluke, hur är det med dej? Lever du?

LUCKYLUKE:

– Inte mycket.

PVC:

– Kan du röra på dej?

LUCKYLUKE:

– Jag vet inte. Jag har ingen större lust att försöka.

PVC:

– Du blöder, men det är nog inga allvarliga skador.

LUCKYLUKE:

– Det gör ont så det räcker.

PVC:

– Jag lovar att det går över snart. Du kommer att vara alldeles blå och gul i ansiktet, men det går över. Försök att resa på dej, så vi kommer härifrån.

LUCKYLUKE:

– Du, PVC...

PVC:

– Ja?

LUCKYLUKE:

– Det gick allt bättre för bögarna du berättade om.

PVC:

– Ja, vad hade du där att göra? Varför måste du alltid vara framme? Du är ju rena självmordspiloten ibland. Kamikaze. Alltid är det du som sticker upp huvudet i skottriktningen. Har du ingen självbevarelsedrift?

LUCKYLUKE: (reser sig mödosamt, stödd på PVC)

– Jag vet inte. Så är jag. Om man inte vågar ta några risker, får man aldrig vara med om nåt.

PVC:

– Men var det här verkligen nåt att vara med om?

D&D

LUCKYLUKE:

– Ja, visst var det väl rätt lustigt, om man tänker på det såhär efteråt?

PVC:

– Jag kan hålla mej för skratt.

LUCKYLUKE:

– Det är bara för att du inte har nån humor. Du oroar dej för mycket, PVC. Fattar du inte att livet är ett gatlopp. Ett gatlopp. Fort i mål, det är det enda som gäller.

PVC:

– Fy fan!

LUCKYLUKE: (linkar bort, stödd på PVC)

– Javisst. Men så är det. Ett gatlopp. Och då vore man ju en idiot om man stannade upp på vägen, för att det ser illa ut längre fram. Enda sättet att klara sig är att ge järnet hela vägen.

PVC:

– Och sen då?

LUCKYLUKE:

– Sen? Det finns inget sen. Det är allt.

PVC:

– Fy fan!

LUCKYLUKE: (nästan muntert)

– Ja, just det. Men så är det bara.

PVC: (efter en stund)

– Måste're, måste're, måste're göra ont?

LUCKYLUKE: (nickar och svarar sedan med en inandning)

– Ja.

Musiken vaknar med MÅSTE'RE instrumentalt.

LUCKYLUKE: (halvt sjungande)

– Action! Ge mej action!

PVC:

– Ännu mer?

D&D

LUCKYLUKE:

– Nej. Det räcker nu. För ögonblicket.

SNÖVIT, en bit därifrån, blickar ut över scenen och börjar vemodigt sjunga.

SNÖVIT:

– Så blev jag till:

I midvinterkyla satt drottningen med sin brodyr. Nålen den slant, stack hennes finger och en droppe blod föll ner på snön.

Så ska mitt barn vara, sa hon. Hy vit som snö och läppar röda som blod. Så blev jag till.

Vit som snö och röd som blod.

Oskuld och menstruation.

Från botten till topp

och från mörker till ljus.

Från oskuld till menstruation.

Ja, ren som snö är kärleken så länge den hålls i tankarnas, drömmarnas sfär. Men i drömmen finns krafter som sporrar till marsch - från oskuld till menstruation.

Från tanke till ord

och från skugga till ljus.

Från oskuld till menstruation.

Kom gycklare där, i din pråliga svid, med spännen och läder och skit. Blod föll på snö, jag är född än en gång och vill fälla en bitter polis.

Hör upp, du förblindade får: När du svor hett och slog ut ur offrets kropp lite blod ner på snön - då stänkte all smärtan på mej, sköna blot!

Från vrede till mord

och från dunkel till ljus.

Från oskuld till menstruation.

POLIS2 lystrar alltmer intensivt och förbryllat. Under sångens gång närmar sig SNÖVIT och avslutar med att innerligt kyssa polisens ena öga.

SNÖVIT:

– Jag tror inte att du behöver oro dig för din syn. Det smakade mer av salta tårar än av ättika.

POLIS2: (mumlande)

– Vad tar du dig egentligen till med?

SNÖVIT: (kysser det andra ögat)

– Jag följer en oemotståndlig impuls.

POLIS2:

– Vem tror du att jag är?

D&D

SNÖVIT: (skrockar, smeker polisens kind och hals)

– Bara ännu en snut. Inget mer. Men du spillde blod på snön.

LUCKYLUKE: (ropar)

– Snövit, Snövit, Snövit! Vad gör du där, vad vill du med den där snuten? Det var ju mitt blod!

SNÖVIT:

– Ja, just det.

LUCKYLUKE:

– Satan!

SNÖVIT:

– Ditt blod på min snö. Jag hörde varje slag dunsas på din kropp - kände varje slag lika tydligt som du gjorde. Ja, ännu tydligare, för i min inbillning fanns ingen gräns för smärtan. Förstår du inte vilken fantastisk upplevelse det var? Hur jag stirrade på dom dansande nävarna och förtärdes av den här snutens raseri, tills det blev mitt eget. Å, vilken kick, vilken kataklysm! Förstår du inte?

LUCKYLUKE:

– Jag förstår nog fan så väl!

SNÖVIT:

– Nej. Nej, det gör du inte. Men det skiter jag i.

PVC: (till LUCKYLUKE)

– Det är väl bäst att vi går nu?

LUCKYLUKE:

– Jag skulle ha slaktat den där jävla snuten!

PVC:

– Hur då?

LUCKYLUKE:

– Jag skulle ha strypt den fan. Bitit sönder halspulsådern och hängt upp 'en i det där löjliga kopplet!

PVC:

– Jo hej du. Nu går vi, va?

LUCKYLUKE: (sätter sig ner)

– Det går inte. Inte nu.

D&D

PVC: (suckar och slår sig också ner)

– Vi är ena jävla clowner, allihop.

LUCKYLUKE: (sjunger)

– Ödets ironi, det är ödets ironi.

I mer än dussin år efter de första svåra sårerna, höll jag ett krampaktigt grepp om mitt hjärta - släppte ingen in.

Ödets ironi, det är ödets ironi.

När greppet hårdnat så att blod trängde mellan fingrarna och föll i snön, kom min prinsessa störtande.

Ödets ironi.....

Och jag släppte sakta på greppet och lät min prinsessas tunga slinka in och det var skönt och det var skönt och det var skönt...

PVC klappar försiktigt, respektfullt om LUCKYLUKE, SNÖVIT vänslas med POLIS2 och skickar då och då ett ögonkast åt LUCKYLUKE.

SNÖVIT: (sjunger)

– Vit som snö och röd som blod.

Oskuld och menstruation.

Från botten till topp

och från mörker till ljus.

Från oskuld till menstruation.

LUCKYLUKE: (sjunger med desperation)

– Ödets ironi, det är ödets ironi.

När sårerna slickades rena och läktes, så att ingen enda droppe till kom, svalnade min prinsessas aptit.

.....det är ödets ironi.

Mitt hjärta blev levrat och kallt från ytan till sin innersta kärna och inte förrän jag blödde ur helt nya sår, blev det fart på prinsessans aptit.

SNÖVIT:

– Från tanke till ord

och från skugga till ljus.

Från oskuld till menstruation.

LUCKYLUKE:

– Ödets ironi, det är ödets ironi.

Jag trodde att kärleken gällde det blod som spillts ur mitt inre, men ser nu att kärleken gällde den hand som spillt det.

SNÖVIT:

– Från vrede till mord

D&D

och från dunkel till ljus.
Från oskuld till menstruation.

LUCKYLUKE:

– Ödets ironi, det är ödets ironi.

Är det människans riktiga lott i livet, att bara med sin egen smärta skänka andra njutning? Måste varenda en dö för varenda en annan?

PVC: (energiskt)

– Nä-ä!

LUCKYLUKE:

– Ödets ironi, det är ödet...

(tystnar)

PVC:

– Fan heller! Det är inte så!

LUCKYLUKE:

– Är det inte?

PVC:

– Nej. Du är bara lite deppad just nu.

LUCKYLUKE: (ser på SNÖVIT, svarar ironiskt)

– Nej, menar du!

PVC:

– Javisst. Imorgon mår du bättre. Världen är full av ljusglimtar, inte bara mörker.

LUCKYLUKE:

– Inte? Vad då för ljusglimtar, om man får fråga?

PVC:

– Tja, massor, massor. Sol som skiner, fåglar som kvittrar - allt det där.

LUCKYLUKE:

– Jag ser ingen sol. Jag hör inga fåglar som kvittrar.

PVC:

– Inte nu, nej. Men annars. Du vet vad jag menar.

LUCKYLUKE:

– Fåglar kvittrar bara för att dom är kåta, eller för att varna för rovdjur. Ska det vara

D&D

så jävla fint, det?

PVC:

– Du har fel. Jag är övertygad om att fåglarna sjunger av samma skäl som människor gör: för att det är vackert.

LUCKYLUKE:

– Jo hej du.

PVC:

– Visst har jag rätt! Även en pippi som just pippat, kan slå en drill.
(skrattar på försök)

LUCKYLUKE:

– Hur vet du det? Förresten så finns det snart inga fåglar kvar. Dom som inte plockas av miljögifterna blir nerskjutna av alla skottglada italienare. Du vet väl att dom skjuter vilt på allt med vingar?

PVC:

– Visserligen. Men trots mänsklighetens hot mot alla djur och växter, tror jag ändå att de överlever. Fast man kunde ju önska att vi lärde oss att ge fan i naturen och lät den ta hand om sig själv.

LUCKYLUKE:

– Den heliga ekologiska balansen, va?

PVC:

– Ja!

LUCKYLUKE:

– Jag ska säga dej vad naturen håller på med, när vi ger fan i den. Jag ska säga dej exakt hur mysig den är, den ekologiska balansen! Ta lejon och antiloper, till exempel.

PVC:

– Ja, vad är det med dom?

LUCKYLUKE:

– Det finns aldrig lagom med lejon och antiloper. Det funkar inte så. Nej, så här är det: När det är gott om antiloper, då förökar sig lejonen som kaniner och äter sig mätta och mår bra. Men då blir det ont om antiloper.

Till slut är det så ont om antiloper att en massa lejon svälter ihjäl, och då blir det ont om lejon. Då förökar sig antiloperna, som kaniner, och skuttar omkring i frid och fröjd på savannerna. Och då kan lejonen äta sig mätta och förökar sig. Som kaniner. Sen blir det ont om antiloper, och snart börjar lejon svälta ihjäl och sen blir dom så få

D&D

att det blir fler antiloper, och så vidare. Så håller det på, varv på varv, hela tiden.

Ska det vara balans, det? Ska det vara nåt att stå efter? Det är skit med människorna, men det är skit med naturen också!

PVC:

– Man måste inte se det så.

LUCKYLUKE: (ryter)

– Men det är så! Man lever mitt i den skiten, det är inget att göra åt. Men kom inte och säg till mej att gilla det!

POLIS1: (till sin kollega)

– Vi borde nog ge oss av nu. Till centrum och en telefon. Det verkar inte som om det kommer några och hämtar oss, och vem vet hur illa det är med dina ögon? Nog fan hittar vi till centrum, om vi gör ett försök. Här kan vi ju inte vänta längre.

POLIS2:

– Inte det?

POLIS1:

– Nej. Vi måste ha tag på en telefon. Nån måste kolla dina ögon - och så måste vi lämpa av den där gubben.

POLIS2:

– Ja, vi måste väl det. Men du, kan du inte knalla upp till hans tant och ringa, i alla fall? Det måste ju ändå vara enklare.

POLIS1:

– Tror du det?

POLIS2:

– Ja, det gör jag. Knalla iväg, du. Jag klarar mej.

SNÖVIT fortsätter att vänslas, aningen reptilskt, med POLIS2. POLIS1 går till farstporten och rycker i den.

POLIS1:

– Du, det är låst! Hur kommer det sig, vem har gjort det?

POLIS2:

– Vad är klockan? Dom låser portarna automatiskt på kvällen.

POLIS1: (tittar på sin klocka)

– Jaha. Ja, ja, det är klart. Vad gör vi då?

D&D

POLIS2:

– För fan, slå in rutan, vet jag.

POLIS1:

– Ska jag verkligen det?

POLIS2:

– Vad annars?

POLIS1 tar sats och sparkar på rutan, som inte alls brister. Under tiden samlas diskret ett gäng i karatedräkter intill och tittar nyfiket på.

POLIS1: (tar sig om vristen)

– Aj, aj, aj!

POLIS2:

– Vad är det nu, då? Missade du?

POLIS1:

– Inte alls! Men rutan gick inte sönder.

POLIS2:

– Ta i lite!

POLIS1:

– Det gjorde jag!

POLIS2:

– Ja, ja.

SNÖVIT:

– Du får ta i som fan, förstår du, lilla snuten. Det är plexiglas.

POLIS1:

– Plexiglas?

SNÖVIT:

– Javisst. Dom tröttnade på att alla gick genom rutan, i stället för att använda nyckel, så dom satte i plexiglas.

POLIS1:

– Det var då själva fan!
(börjar sparka på rutan med den andra foten)

D&D

De karateklädda pekar och har kul åt polisens ansträngningar.

POLIS1: (slutar sparka)

– Nej, det går inte.

KARATEKA1:

– Inte konstigt, med den benföringen!

KARATEKA2:

– Snuten sparkar inte, förstår du väl. Det är en dans.

KARATEKA1:

– Eller är det trumsolo?

KARATEKA1:

– Kunde ändå behöva en förstärkare. Taskig taktkänsla också, är det inte?

KARATEKA2:

– Ja, inte får det mej att klappa händer.

POLIS1:

– Håll käft, va!

KARATEKA2:

– Tål du inte kritik?

KARATEKA1:

– Gör det ont i lilla fossingen?

KARATEKA2: (tar ett steg fram)

– Hörru, lilla ballerinan, behöver du hjälp?

POLIS1: (granskar dem)

– Nej tack! Sköt ert ni, och lämna oss ifred.

KARATEKA2:

– Var inte så snårig. Visst behöver du hjälp! Vänta så ska jag visa dej hur man gör när man slår in en dörr. Ni poliser har liksom ingen vana med sånt.

POLIS1:

– Stanna där du är! Vi har haft nog med trassel, hittills.

KARATEKA2:

– Det är inget trassel alls, det går som en barnlek. Vänta ska du se!

D&D

(kliver närmare)

POLIS1:

– Stopp för fan!

Alla karatekas närmar sig, men då ljuder en stark visselsignal och de faller tillbaka och ställer upp i snörräta led. REMO kommer och leder dem i en kata, som alla gör tillsammans, punkterad av ett och annat kiai.

Övrigt folk betraktar fascinerat, och kommer närmare.

POLIS2: (till SNÖVIT)

– Vad är det som händer nu då?

SNÖVIT:

– Å, det är bara Remo som har en liten uppvisning med sina commandos.

POLIS2:

– Vad då för uppvisning?

SNÖVIT:

– Tja, lite bensprattel och armviftningar. Det vanliga. Och rätt vad det är, är det nån som går sönder.

POLIS2:

– Dansar dom?

SNÖVIT:

– Ja. Dödsdansen. Remo värmer upp sina commandos inför den stora finalen.

POLIS2:

– Vem är Remo?

SNÖVIT:

– Commandonas kommendant. Koreografen.

POLIS2:

– Gängets ledare?

SNÖVIT:

– Gängets general.

POLIS2:

– Vad tänker dom göra?

D&D

SNÖVIT:

– Samma som dom brukar, skulle jag tro. Samma som dom brukar efter en sån här uppvärmning.

POLIS2:

– Vad då?

SNÖVIT:

– Döda nån.

POLIS2:

– Menar du allvar?

SNÖVIT: (med ett leende)

– Jag skämtar aldrig om såna saker.

POLIS2:

– Dom kanske är ute efter oss.

SNÖVIT:

– Inte omöjligt.

POLIS2:

– Då är det bäst att vi varnar min partner.

SNÖVIT:

– Varför då? Din partner har väl ögon att se med? Nej, håll du bara tyst och håll tummarna för att dom går dej förbi. Det finns ju ingen anledning att sticka fram huvudet, med tanke på vad som är bestämt, eller hur?

POLIS2:

– Vad är bestämt?

SNÖVIT:

– Vet du inte?

POLIS2:

– Nej, då skulle jag väl inte ha frågat.

SNÖVIT:

– Det är bestämt att en av er ska dö.

POLIS2: (efter en lång tystnad)

– Vem har bestämt det?

D&D

SNÖVIT:

– Gud.

POLIS2:

– Allvarligt talat!

SNÖVIT:

– Ja, Gud. Jag har ju sagt att jag aldrig skämtar om såna saker.

POLIS2:

– Jag kunde aldrig tro att ni var religiösa här.

SNÖVIT:

– Det är vi inte heller, men i det här spelet är det Gud som bestämmer reglerna, kastar sina tärningar och förkunnar domen. Och det blir alltid som Gud säger.

POLIS2:

– Vad är det för Gud ni har här, egentligen?

SNÖVIT:

– En liten demon med två tjugosidiga tärningar. Du har själv träffat Gud, minns du inte?

POLIS2:

– Aha! Du menar den där lilla knasiga parveln med tärningarna?

SNÖVIT:

– Ja.

POLIS2:

– Är det er Gud?

SNÖVIT:

– Ja.

POLIS2 skrattar högt, och då stelnar folk till, karatekatan slutar och REMOs commandos närmar sig hotfullt och omringar SNÖVIT och POLIS2, som alltjämt inget ser. SNÖVIT fångar REMOs blick, skakar på huvudet och pekar på sig själv i en ”den-här-typen-är-min”-gest. Alla i cirkeln tar ett steg tillbaka.

SNÖVIT:

– En del människor har inte ens vett att knipa käft när dom simmar i cyankalium.

D&D

POLIS2:

– Vad sa du?

SNÖVIT:

– Ingenting.

REMO söker med blicken och fastnar på POLIS1, som ser ganska skrädd ut. Som på en given signal rusar commandona dit och omringar POLIS1. REMO följer lugnt efter dem.

SNÖVIT:

– Ok, lilla snut. Säg farväl till din polare nu.

POLIS2:

– Se upp nu, partner! Dom är ute efter dej!

SNÖVIT: (ler och skakar lätt på huvudet)

– Jag tror faktiskt att din kompis anade det redan.

POLIS2:

– Finns det ingenting vi kan göra?

SNÖVIT:

– Jovisst. Hålla käft och hålla våra tummar för att det blir någorlunda smärtfritt - fast det brukar det nog inte vara, om man tänker efter. Och tacka din lyckliga stjärna för att det inte blev du.

POLIS2:

– Måste verkligen en av oss dö?

SNÖVIT:

– Så är det bestämt.

POLIS2:

– Men lyder ni verkligen er lilla löjliga Gud så totalt?

SNÖVIT:

– Nej, men tärningarna.

POLIS2:

– Vansinne!

SNÖVIT:

– Se det från den ljusa sidan: så snart din partner strukit med, vet du att du själv går säker.

D&D

POLIS2:

– Om jag bara kunde se ändå!

SNÖVIT:

– Ja, det här blir nog en häftig föreställning.

POLIS1 står tätt omringad av karatekas, REMO väntar strax utanför deras ring. Ringen tättnar och blir hotfullare.

POLIS1: (drar sin pistol och pekar omkring sig med den)

– Backa! Gör inget dumt nu! Backa! Jag vill inte att nån ska bli skadad.

REMO ger ifrån sig en obegriplig rytning. Ringen av karatekas sätter sig rakt ner, så att REMO och POLIS1 blickar rakt emot varandra.

POLIS1:

– Säg till din hord att hålla sig undan, så att ingen blir skadad! Jag vill ingen nåt illa. Säg till dom att gå sin väg! Annars måste jag använda den här.

REMO: (grymtar och ler, skakar sedan på huvudet)

– Går du aldrig på bio? Varför litar du så förbannat på den där manicken?

POLIS1:

– Jag menar allvar! Vi har fått nog av era knasigheter. Gör ni inte som jag säger, den här gången, så skjuter jag!

POLIS2:

– Det är rätt, partner! Ge dom vad dom tål!

SNÖVIT:

– Lägg dej inte i det här. Utmana inte ödet. Låt dom sköta sig själva, om du har nåt i huvudet.

REMO gör mystiska rörelser med armar och händer, och ryter som ett lejon. Stirrar vilt på POLIS1.

POLIS1:

– Skärpning nu! Jag menar vad jag säger!

POLIS2:

– Snacka inte så mycket. Skjut nån gång, så att dom fattar.

POLIS1:

– Jag vill inte att nån ska bli skadad.

D&D

REMO tar ett steg in på ringen av karatekas.

POLIS1:

– Jag vill inte, men nu har jag fått nog av er. Det får räcka nu, hör ni det allihop?
Sluta!

POLIS2:

– Men håll käften, för fan, och skjut! Innan det är försent.

REMO kliver över ringen, mot POLIS1, och morrar, med armarna framåt i en hotfull garde.

POLIS1:

– Stopp eller jag skjuter! Stopp eller jag skjuter! Stopp!

POLIS2: (reser sig upp, trots att SNÖVIT försöker hålla emot)

Men för i helvete skjut! Skjut!

REMO gör samtidigt ett utfall, vrålar och vrider sig åt sidan just som skottet smäller. Det träffar POLIS2 i benet. Alla tittar överraskade på POLIS2, som sakta sjunker ner på marken - nästan mer av överraskning än smärta. Folket brister ut i skratt.

RIDÅ - "Måste're" instrumentalt. ——— SLUT AKT ETT

AKT TVÅ

Hela teatern är ett värdshus. Enkla långbord med överfyllda askkoppar, smutsigt porslin, små plastblommor i plastkrukor, slitna papperstabletter som folk kladdat på. En del platser är besatta av bullrande ensemble, när publiken visas in och ganska omilt föses ner på valfria platser. Några servitörer knallar runt i sin egen takt och tar upp beställningar - klagar högt om folk vill ha annat än ”en stor stark”, och hämtar enkla menyer. Folk ur ensemblen kommer och går, pratar och skrattar - även med grannar ur publiken, äter och dricker. Tonen är ”rå men hjärtlig”.

I ett hörn sitter en pianist och klinkar evergreens - knappt hörbart i bullret - såsom ’As Time Goes By’, ’Imagine’, ’Summertime’, ’Little Green Apples’, osv. När publiken någorlunda kommit på plats tar pianisten i med Mendelssohns brudmarsch. Ledsagad av två barn i frack stegar MAMMA in, klädd i ymnig brudklänning och bukett i famnen. Vårdshusgästerna jublar. MAMMA slår sig ner på pianot.

MAMMA: (talsjunger till pianoackord)

– Tänk: knulla.

Tänk: kroppar som dunkar ihop gång på gång.

Tänk: stöna.

Tänk: kvida och gny som en hund kopplad utanför ICA.

(sjunger, med orkester)

In och ut, det är meningen med livet

In och ut, här går allting i repris

In och ut, så går vägen genom livet

In och ut - sen är det slut.

(talsjunger till pianot)

Tänk: ... (bara ler)

Tänk: varmt som på en buss i juli

Tänk: fuktigt

Tänk: tungor som brottas, oljor som gjuts runt en särskild sorts stav.

(sjunger, med orkester)

In och ut, det är meningen med livet

In och ut, här går allting i repris

In och ut, så går vägen genom livet

In och ut - sen är det slut.

(ropar)

Varför hör jag inte er? Sover ni därute?

D&D

SAMTLIGA: (oordnat)

– Nää!

MAMMA:

– Nå, då så!

SAMTLIGA: (allsång, med orkester)

– In och ut, det är meningen med livet

In och ut, här går allting i repris

In och ut, så går vägen genom livet

In och ut - sen är det slut.

In och ut, det är meningen med livet

In och ut, här går allting i repris

In och ut, så går vägen genom livet

In och ut - sen är det slut.

MAMMA sjunger med, ad lib, och illustrerar texten med vissa obscena gester.

MAMMA: (höjer en bägare)

– Så ska det låta. Skål på er!

SAMTLIGA:

– Skål!

ANDERSSON: (reser sig)

– Lyssna, lilla mamma, lyssna på min bikt!

MAMMA:

– Bikt? Varför ska du bikta dej för mej? Visst är det sant att jag är allas lilla mamma - eller hur?

SAMTLIGA:

– Jaa!

MAMMA:

– Men jag är ingen nunna, det ska gudarna veta.

PIANISTEN:

– Ja, det ska gudarna veta!

MAMMA:

– Tyst med dej!

D&D

ANDERSSON:

– Och tyst på sig själv, lilla mamma. Lyssna på min bikt!

MAMMA:

– Ja, ja, jag lyssnar väl då.

ANDERSSON:

– Jag har inte haft det lätt.

MAMMA:

– Nej, vem har det?

ANDERSSON:

– Men håll nu truten, lilla mamma. Avbryt mej inte.

Jodå, jag var en snabb liten unge och fattade kvickt själva meningen med livet. I källarkontor och bakom taggbuskagen och i enkla små pojkrum med Elvis Presley på väggarna och trådsmla sängar - där tog jag mina första lektioner. Snart hade mina naglar ristat sitt bomärke på en hel drös av revbensmagra pojkkryggar. Dom darrade och hickade av lycka. Samma gjorde jag. Jag kände mej jävligt meningsfull.

Och naglarna växte, deras måltavlor också. Det var mycket som växte, men störst av allt blev magen min. Han fick heta Ove, krabaten. O ve och fasa! Han gjorde skäl för sitt namn redan från starten. Sen var min sysselsättning tryggad.

Men jag glömde inte meningen med livet, och meningen med livet glömde inte mej. Ove fick sällskap, ett tu tre, av allt fler krabater. Själv blev jag sladdrig i köttet, splittrad i tanken, och naglarna slipades ner.

Nog kan jag tycka att somligt var värt det, när jag tittar på ungarnas hunger på livet - fast jag undrar och undrar vad för mat jag fick, som gjorde mej mätt men inte tillfreds. Nå, om livet har mening, kanske meningen helt enkelt skiter i mej. Men jag frågar, jag frågar, en gång för alla:

KÖR: (plötsligt, kraftigt, sakralt, till hel orkester)

– Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

MAMMA: (efter en stunds tystnad)

– Ja, jag vet. Vilken skit, vilken skit. Men ta det med en klackspark. Sånt är livet. Skål på dej, gumman min!

SAMTLIGA:

– Skål!

D&D

ANDERSSON:

– Ja, vad fan! Det är ju liksom berg-och- dalbana. Det händer ju i alla fall grejer.

MAMMA:

– Ja.

ANDERSSON:

– På sätt och vis är det rätt lustigt, alltihop.

MAMMA:

– Just det. Lustiga huset.

ANDERSSON:

– Så är det. Lustiga huset. Man får sig ett garv, då och då. (sätter sig)

BENGTSSON: (reser sig)

– Nu är det min tur, lilla mamma. Nu vill jag bikta mej!

MAMMA:

– Det var sjutton! Jaha, du. Har du också blivit slapp i hullet av att fortplanta dej?

BENGTSSON:

– Ånej, lilla mamma. För mej går det rätt lätt.

ANDERSSON:

– Och alldeles för fort!

BENGTSSON:

– Tyst nu, stumpan. Nu har du pratat färdigt. Det är min tur.

MAMMA:

– Och vad har då du att säga?

BENGTSSON:

– Jag var en så gullig liten plutt, det tyckte alla. När jag var liten. Rosenkindad och blonda lockar och allt det där. Morsan var så in i norden stolt att hon brände hela sparkassan på att få mej målad i olja.

Där hänger jag för evigt över soffan i vardagsrummet, med mina rosenkinder och blonda lockar. Oljan håller. Men inte originalet. Snart mörknade lockarna, kinderna bleknade i stället. Persikohyn skrumpnade och fick märken av pojkers alla hårdhänta lekar. Den spolformade babyn blev kantig. Sånt är livet, säger du, lilla mamma. Jovisst. Man växer - men måste man hårdna?

Se på de här nävarna. Senor, muskler och valkar. Dom kan ta mej fan krossa kokosnötter. Men den där lilla blondlockiga plutten som hänger över soffan - han

D&D

kunde fånga fjärilar, sära på deras vingar för att kolla in färgprakten, och sen släppa iväg dom oskadda.

Ok, jag vet att livet går vidare, man växer upp, åldras och kilar vidare. Allt har sin gång. Det är verkligen ett förunderligt, färgsprakande äventyr, alltihop. Men...

KÖR: (plötsligt, kraftigt, sakralt, till hel orkester)

– Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

MAMMA: (efter en stunds tystnad)

– Ja, det kan man verkligen fråga sig. Men så är det, helt enkelt. Så ligger det till. Gillar man det inte, så kan man faktiskt sticka. Vi måste ju inte hänga kvar, för fan. Alla vet vägen ut. Snöa inte in, nu. Ta det med en klackspark. Skål på dej, gubben min!

SAMTLIGA:

– Skål!

BENGTSSON:

– Är det allt ni har att säga?

MAMMA:

– Ja, vad annars?

BENGTSSON: (tänker efter)

– Ja, sannerligen. Vad annars?

(skrockar)

Det kunde vara värre. Ä fan - skål på er!

(dricker ur och sätter sig)

CARLSSON: (reser sig ivrigt)

– Mamma, mamma - nu är det min tur! Nu måste du lyssna på mej!

MAMMA:

– Nej, nu får det väl ändå vara nog. Nu ska vi dricka och sjunga och glömma.

CARLSSON:

– Nej, först måste du lyssna på mej, lilla mamma, på min bikt!

MAMMA:

– Så fan heller!

D&D

CARLSSON:

– Joo! Du lyssnade på dom andra, då måste du lyssna på mej också!

MAMMA:

– Varför då? Det här är väl inte tingsrätten, är det?

SAMTLIGA: (glatt)

– Neej!

MAMMA:

– Och inte riksdagshuset heller?

SAMTLIGA:

– Neej!

MAMMA:

– Så var det med den saken. Håll käft nu, så får vi sjunga!

CARLSSON:

– Snälla lilla mamma, du kan väl vara bussig? Det går fort, jag har inte alls mycket att säga.

MAMMA:

– Riktigt jävla fort?

CARLSSON:

– Jadå. Riktigt jävla skitfort.

MAMMA: (med en suck, tittat på klockan)

– Ok då. Ös ur dej. Nu. Sätt igång.

CARLSSON: (flinar)

– Jag mår bra.

MAMMA:

– Va? Var det allt?

CARLSSON:

– Just det. Jag mår bara bra. För mej gör det inte alls ont. Inte alls.

MAMMA:

– Menar du verkligen det?

D&D

CARLSSON: (skakar på huvudet)

– Nej. Inte alls. Jag bara skojade. Det gör förstås jävligt ont, alltihop. Skål på dig, lilla mamma!

MAMMA:

– Skål, tokfan!

KÖR: (plötsligt, kraftigt, sakralt, till hel orkester)

– Måste're, måste're, måste're

Måste're, måste're, måste're

Måste're verkligen

göra ont?

MAMMA:

– Nej, nu jäklar ska här bli muntert! Gör med era sorger vad man gör med kattungar och missfall - spola ner dom! Hörru orkestern! Kan du spela nåt riktigt muntert?

PIANISTEN:

– Ja, vad sägs om det här?

(spelar blaskpoplåt)

MAMMA:

– Det är nog muntert, i och för sig - men det låter alldeles för ihåligt, det köper vi inte. Tänk på att vi har en mycket nogräknad publik här. Dom går inte på vad som helst. Ingen lättöl i bågarna och ingen ihålig musik. Pröva igen. Lite mer klass.

PIANISTEN:

– Kanske det här kan passa en bunt så exklusiva öron?

(spelar klassiskt stycke)

MAMMA:

– Oj, oj, oj, det tog skruv. Se på mej, jag fick ju nästan tårar i ögonen. Så vackert, så överjordiskt vackert!

PIANISTEN:

– Kul att du gillade det.

MAMMA:

– Men det var fel. Tunga grejer, verkligen, men inte ett dyft muntert.

PIANISTEN:

– Det var själva fan!

(spelar hård marsch)

D&D

MAMMA:

– Vänta, vänta! Tror du att glädjen lyder orders? Inte kan vi skratta på kommando. Spara det där tills kriget kommer, så får vi se om du får tid att spela det då.

PIANISTEN:

– Men vad vill du ha då? Ingenting duger.

MAMMA:

– Du har en underlig repertoar, hörru orkestern. Slappna av, vet jag. Kör in din bågare mellan tänderna och tänk efter. Då ska du se att du kommer på nåt passande.

MAMMA masserar PIANISTENs axlar, denne dricker ur sin öl och börjar spela efter en stunds koncentration.

MAMMA:

– Så ja. Nu börjar det likna nåt. Jag sa ju att det skulle lossna om du bara kopplade av lite. Ja, det här är verkligen precis vad jag menade. Nå, alla ni nogräknade öron, där ute i salongen - är ni med?

SAMTLIGA:

– Jaa!

MAMMA:

– Då kör vi!
Doa-door! Var håller ni hus? Ho-hoo!

DOA-DOOR:

– Ho-hoo!

MAMMA:

– Aha! Hörde jag inte det ljuva kvittret från en flock sirener? Eller är det atmosfären som är så berusande att mina öron bedrar mej? Hallå, är det nån där?

DOA-DOOR:

– Ho-hoo!

MAMMA:

– Minsann, där var det igen! Kan jag höra så fel? Vad säger ni, alla exklusiva öron i salongen - var det bara inbillning?

SAMTLIGA:

– Neej!

D&D

MAMMA:

– Hörde ni samma sak?

SAMTLIGA:

– Jaa!

DOA-DOOR:

– Ho-hoooooo!

MAMMA:

– Ok, gullungar! Fritt fram! Vi är redo för er.

DOA-DOORNA dansar in i galna och en smula otillräckliga kläder. Orkestern sätter igång. Publiken tjuuter och klappar händer.

MAMMA: (sjunger)

– Än har inte bomben trillat ner. Det ska vi fira.

DOA-DOOR: (falsettsjungler)

– Bira.

MAMMA:

– Än blir faktiskt barnen fler och fler. Det ska vi fira.

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Ja, än så står man faktiskt ut med det som sker.

SAMTLIGA: (sjunger)

– Baby, baby, baby, baby bärs!

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Än så slutar sagor som sig bör. Det ska vi fira.

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Än är inte gallskräk allt man hör. Det ska vi fira.

D&D

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Ja, än är inte fan själv vår chaufför.

SAMTLIGA:

– Baby, baby, baby, baby bärs!

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– En gång till!
(går runt bland borden och sjunger med)

SAMTLIGA:

– Baby, baby, baby, baby bärs!

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Än är inte varje livsform sjuk. Det ska vi fira.

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Än får Jona fly ur valens buk. Det ska vi fira.

DOA-DOOR:

– Bira.

MAMMA:

– Ja, än har flickor tid att smaka...
(visar illustrativ gest med armen)

SAMTLIGA:

– Baby, baby, baby, baby bärs!

DOA-DOOR: (utdraget)

– Bira.

D&D

MAMMA:

- Ok, alla ni sparsmakade: Botten upp!
(kastar ut sin öl över publiken, vänder tvärt och går ut)

SAMTLIGA jublar, applåderar och skrattar.

DOA-DOOR: (vinkar och sjunger)

- Hej då, mamma! Hej då!

PIANISTEN börjar klinka något profillöst och DOA-DOORNA shobidoar till.

BENGTSSON:

- Vad tog det åt mamma, egentligen? Blev hon sur?

ANDERSSON:

- Bry dig inte om det, du. Hon blir sådär ibland. Som alla mammor. Upp och ner. Låt'na bara hållas, så går det över.

BENGTSSON:

- Skulle man inte ta och slinka ut dit och försöka trösta henne?

ANDERSSON:

- Det är inte mycket vits. Låt henne vara ifred, bara. Du ska se att hon är tillbaka vilken sekund som helst, lika god och glad som alltid. Tro mej.

BENGTSSON:

- Ja, säger du det så.

ANDERSSON:

- Det säger jag.

HELGONET och MADONNAN kliver under tiden fram till pianot, hand i hand, vänder sig mot församlingen, ler och ser rara ut.

HELGONET:

- Hej på er, allihopa!

MADONNAN: (vinkar)

- Hej, hej!

SOMLIGA: (ironiskt)

- Hej, hej!

D&D

HELGONET:

– Nu tycker vi att alla ni rara människor ska få reda på vad som är den verkliga, verkliga lyckan.

MADONNAN:

– Jaa, det tycker vi verkligen.

HELGONET:

– Det är verkligen jättekul att vara här och höra er skoja och sjunga...

MADONNAN:

– Jättekul.

HELGONET:

– ...men vi har förstått att ni allihop känner att det liksom fattas nåt.

MADONNAN:

– Det känner vi tydligt.

HELGONET:

– Vi hör hur ni liksom ropar ut, så att säga utan ord, men ändå så tydligt. Fast ni har det så bra och mysigt tillsammans, allihop, är det nåt som fattas precis här!

(slår sig på bröstet)

MADONNAN: (gör detsamma)

– Precis här.

HELGONET:

– Eller hur? Visst har jag rätt? Var inte blyga nu, alla rara människor. Kläm fram med det. Visst känner ni en slags tomhet i bröstet!

MADONNAN:

– Precis här.

HELGONET:

– Det kan vi råda bot på. Vi vet precis vad som fattas. Precis. För vi har själva varit i samma situation.

MADONNAN:

– Precis.

HELGONET:

– Och vi vet precis vad ni behöver. Visst gör vi, min lilla raring?

D&D

MADONNAN:

– Ja, kära du. Det gör vi verkligen. Eller hur?

HELGONET:

– Jaa då. Vi har funnit det. Förr var vi två vilsna, plågade själar i tillvarons kalla världshav - precis som ni.

MADONNAN:

– Riktigt plågade var vi.

HELGONET:

– Men allt det gick över, försvann i ett jehu, när vi fann det som fattades. Och ni kan också finna det! Vem som helst kan. Hur lågt man än sjunkit, hur bottenlös ens förtvivlan än är. Ja, dom allra eländigaste varelserna på jorden kan finna det. Även ni, alla rara människor här.

MADONNAN:

– Till och med ni. Är det inte underbart!

HELGONET:

– Ja, visst är det underbart. Se på oss, hur lyckliga vi är. Det kan också hända er - och det är inte alls svårt.

MADONNAN:

– Inte ett dugg.

HELGONET:

– Allt ni behöver göra är att lyssna på vad vi har att säga och ta det till er. Vi ska tala om för er, alla rara människor, vad det är som ni behöver. Vill ni höra?

Ja, visst vill ni höra. Är du redo, mitt lilla gull?

MADONNAN:

– Alltid redo.

HELGONET:

– Och orkestern?

PIANISTEN:

– Whatever you say, man.

HELGONET:

– Då så. Här kommer det:

D&D

MADONNAN: (sjunger)

- Redan dom gamla grekerna begrep hur lite vi alls förstår.

HELGONET: (sjunger)

- Men nutida besserwissrar, dom följer helt andra lärdomsspår.

MADONNAN:

- Dom säger vi är atomer och allt som finns det är nukleärt.

HELGONET:

- Att allting ska gå att ta på och inget annat är nånting värt.

MADONNAN:

- Men hur ska man kunna finna en lust att leva så maskinellt...

HELGONET:

- ...när ändå det hjärtat känner och själen suktar är helt reellt?

BÅDA:

- Kärleken är det första
kärleken är det största
kärleken är det enda
som håller i längden.

Kärleken är det mesta
kärleken är det bästa
kärleken är det enda
som håller i längden.

HELGONET:

- Visst är det enkelt, alla rara människor! Enkelt och alldeles självklart, när man tänker efter.

MADONNAN:

- Helt enkelt självklart.

HELGONET:

- Får vi se nu om ni klarar av det! Får vi höra om ni har förstått? Vad är det som fyller tomrummet, vad är det som ger livet mening?

SAMTLIGA: (allsång, med orkester)

- In och ut, det är meningen med livet
In och ut, här går allting i repris
In och ut, så går vägen genom livet
In och ut - sen är det slut.

D&D

HELGONET:

– Nej, nej, nej, kära vänner! Det har ni fått alldeles om bakfoten. Vi talar om mycket högre ting än simpel kroppslig lusta.

MADONNAN:

– Mycket högre ting.

HELGONET:

– Vi tar det en gång till, och lyssna nu noga:

BÅDA:

– Kärleken är det första
kärleken är det största
kärleken är det enda
som håller i längden.

Kärleken är det mesta
kärleken är det bästa
kärleken är det enda
som håller i längden.

HELGONET:

– Nu förstår ni väl i alla fall, allihop? Hur ska det låta?

SAMTLIGA: (allsång, med orkester)

– In och ut, det är meningen med livet
In och ut, här går allting i repris
In och ut, så går vägen genom livet
In och ut - sen är det slut.

HELGONET:

– Nej, nej, nej! Varför kan ni inte lyssna? Ni har fått alltihop om bakfoten. Ni måste förstå.

HELGONET och MADONNAN tar åter i med sin refräng, samtidigt upprepar församlingen den andra. Sångduell med stegrad volym och intensitet, tills HELGONET och MADONNAN tystnar - den förra med bittra muttranden och glödande blick, den senare med tårar i ögonen. De knuffas bort från sin plats av den bullrande refrängen och hamnar vid ett avlägset bord.

HELGONET:

– Vad är det för fel på er? Vad är ni för monster, som inte tror på kärleken!

ANDERSSON:

– Pyttsan! Hör på den! Det ska jag säga dej, viktigpetter: nog fan tror jag på kärleken!

D&D

Herre jösses! Mina barn, de små odjuren, som jag älskar dom! Tvärs igenom alla gräl vid frukostbordet och turer till tvättstugan. Och deras kärlek till mej, lika varm och ljus som ett solarium, den lever jag på, den ger mej mer näring än maten jag äter. Det är kärlek, jag vet det. Mitt kött och blod. Det är kärlek, ta mej tusan!

Och det kan till och med hända att en och annan av alla karlar, som genom åren varmt upp min bädd, en och annan av dom har jag nog också älskat. När det händer - då får världens alla gråa vrår färg, det vill jag lova.

Kärlek. Pyttsan! Nog tror jag på kärleken - ingen ska kunna säga annat. Det är dej, det är dej jag inte tror på.

Tänk, jag blir så förbannad på alla som ska tala om hur jag ska tänka och känna. Vad tror dom egentligen att jag är? En zombie? Lyssna noga, så ska ni få höra vad som rör sig i det här huvudet. Lyssna och döm sen:

(sjunger)

När ljuset släcks trillar natthimlen in genom fönstret

Undraren kläcks, törstig på eviga mål.

Evighetstankar får födas och frodas om natten.

Bultar och bankar, drömmar om kunskapens håll.

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som rör sig - härinne!

(lägger händerna på bröstet)

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som lever - härinne!

Melankoli är vad livet egentligen gäller

Nu ger jag fan i allting som inte blev av.

Skön fantasi, det är människohjärtats propeller

Den som har känt det, den går sen aldrig i kvav.

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som rör sig - härinne!

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som lever - härinne!

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som rör sig - härinne!

Trots allt, trots allt

trots allt är det nånting som lever - härinne!

SAMTLIGA: (allsång, med orkester)

– In och ut, det är meningen med livet

In och ut, här går allting i repris

In och ut, så går vägen genom livet

In och ut - sen är det slut.

ANDERSSON:

– Ja, ja. Skit samma. Det går väl på ett ut. Skål på er!

D&D

SAMTLIGA skålar, skålar, skrattar.

DANIELSSON: (sjunger, en smula för sig själv)

– Hör hur dom vrålar, raglande fånar

Inte är jag sån, inte blir jag sån

i mitt rus.

Jag är behaglig, jag. Helt sociabel, jag

När jag sitter här och pimplar mina öl.

(refräng instrumentalt)

Hög står moralen trots att världen är galen

Inte är jag sån, inte blir jag sån

i mitt rus.

Andra må leka, andra må leva!

När jag sitter här i mörkret med min öl.

En är ingen fest

Lika leka bäst

En och en som flest

Livets hårda test.

En är ingen fest

Lika leka bäst

En och en som flest

Livets lek är pest.

Kom och förlös mej. Kom och förför mej!

Annars blir jag här, bara inskränkt,

liksom död.

Kom och förlös mej. Kom och förgör mej!

Annars blir jag här, bara inskränkt,

liksom död.

Under tiden har en flock från Akt Ett kommit in - POLIS2 i blodigt bandage, stödd mot SNÖVIT, POLIS1 hållen i nacken av REMO, LUCKYLUKE stödd på PVC, KARATEKAS och andra. GUD går sin egen väg och tar plats vid bardisken, dricker Coca Cola med sugrör. REMO morrar och rensar ett bord, där de slår sig ner. När DANIELSSON kommer till sista versen lystrar de.

SNÖVIT:

– Det ligger nåt i vad sorgfågeln därborta kvider.

LUCKYLUKE:

– Jo, jo. Här sitter vi med våra drömmar. Det är inget nytt.

SNÖVIT: (sjunger)

– ALIBABA, ALIBABA!

Behovet följer mej var jag

Behovet följer mej var jag går.
ALIBABA, ALIBABA!
En skatt som ger mej allt jag vill
En skatt som ger mej allt jag vill åt!
Gräv på dina egna ängar!
hälsas embryot.
Lev på dina egna pengar,
dom du kommer åt.
Kompensera ödets slängar,
sätta hårt mot hårt
Lotteriet dej undfågnar
lyckans lilla bråk.
Ja, jag drömmer när det regnar
Allt jag blir är våt
Gyllenglittret dom inhägnar,
dom som kommer åt.

KÖREN: (sjunger)

– ALIBABA, ALIBABA!
Behovet följer mej var jag
Behovet följer mej var jag går.
ALIBABA, ALIBABA!
En skatt som ger mej allt jag vill
En skatt som ger mej allt jag vill åt!

LUCKYLUKE:

– Ja, jag drömmer när det regnar
fast allt jag blir är våt.
Lyckorus och framtidsdrömmar
som ingen kommer åt.
Inte undra på det globala
som vi bär oss åt.
Först till kvarn blir först att mala,
så stackars Gud - förlåt.
Nej, jag håller mej till manna,
människornas lov.
Där guldet är får guldet stanna
och mina drömmar - sov.

KÖREN: (sjunger)

– ALIBABA, ALIBABA!
Behovet följer mej var jag
Behovet följer mej var jag går.
ALIBABA, ALIBABA!

D&D

En skatt som ger mej allt jag vill
En skatt som ger mej allt jag vill åt!

MAMMA: (gör entré i guldlamé och plymer, till folkets jubel och visslingar)

– Ty jag håller mej till manna,
människornas lov.

Önskedrömmarna blir sanna

där prana håller hov.

Andas djupt och tänd en flamma

överallt du går.

Sprid din eld, det gör detsamma

vem som värmen får.

MAMMA, LUCKYLUKE & SNÖVIT:

– Se den komma, se den stanna,
älsklighetens glöd.

Syndens män får andra banna,

känn begärets död.

Nu kan olyckskorpen landa,

där den kommer åt.

Vi har evighetens anda,

gryningsflodens båt.

SAMTLIGA: (sjunger)

– ALIBABA, ALIBABA!

Behovet följer mej var jag

Behovet följer mej var jag går.

ALIBABA, ALIBABA!

En skatt som ger mej allt jag vill

En skatt som ger mej allt jag vill åt!

ALIBABA, ALIBABA!

Behovet följer mej var jag

Behovet följer mej var jag går.

ALIBABA, ALIBABA!

En skatt som ger mej allt jag vill

En skatt som ger mej allt jag vill åt!

MAMMA:

– Så var det med den saken.

SNÖVIT:

– Hej på dej, lilla mamma! Det var ingen dålig utstyrsel du skaffat dej. Du glittrar som en hel julgran.

D&D

MAMMA:

– Ja, jag har aldrig lärt mej att stå emot den lilla fåfången.

SNÖVIT:

– Har du nånsin försökt?

MAMMA:

– Nej, fy fan! Det skulle aldrig falla mej in. Nåt kul ska man ju ha. Och själv då, lilla isprinsessan - vad är det för en mascot du släpat med dej in, egentligen?

SNÖVIT: (pekar på POLIS2)

– Menar du blindstyret här?

MAMMA:

– Ja. Den stackaren ser mer och mer ut som mina teddybjörnar gjorde, på den tiden, när jag lekte doktor med dom.

SNÖVIT:

– Jaså, var det så du lekte doktor?

MAMMA:

– Med mina teddybjörnar, ja.

SNÖVIT:

– Och hade du nåt annat att leka med?

MAMMA: (kniper käft en stund)

– Hur länge tror du det dröjer innan din mascot går i bitar? Fast, när man tänker efter: Är det din mascot, Snövit - eller din middag?

SNÖVIT:

– Jag hade väl tänkt att tillfredsställa en eller annan sorts törst.

MAMMA:

– Ja, du vet vad dom säger: Klipper man till riktigt, riktigt hårt, kanske man får flera flugor i samma smäll.

SNÖVIT:

– Det, lilla mamma, är min melodi.

MAMMA:

– Inte ens min tonart.

D&D

SNÖVIT:

– Låt inte det bekymra dej. Du klarar dej så bra med dina små vaggvisor.

MAMMA:

– Sömn är en välsignelse, ska du veta. Det fanns en gång en kejsare i Kina, som gjorde mycket ont mot sitt folk. Han var en sann tyrann, men ändå en smula nyfiken. Så när han fick höra talas om en vis gammal gubbe, som bodde i utkanten av riket, kallade kejsaren honom till sig.

”Lär mig hur jag ännu bättre ska styra mitt rike”, befallde kejsaren.

”I ditt fall”, svarade gubben, ”finns inget bättre sätt än att sova ända fram till lunch. Då får Kina åtminstone halva dagen vara ifred för dej.”

SNÖVIT:

– Jag är sannerligen ingen Törnrosa. Den enda sömn jag fascineras av är den eviga.

MAMMA:

– Låt oss då hoppas att du snart får lära känna den.

SNÖVIT:

– Jag kan lika gärna studera den genom andras exempel...

MAMMA:

– Aha, då är det varken en mascot eller en middag du knutit till dej - utan ett litet försöksdjur. Den där tennsoldaten har väl inte långt kvar till sitt sönderfall?

SNÖVIT:

– Vi får väl se. Den är visserligen deformerad, men den har ännu inte trillat omkull för gott. Man vet ju aldrig. Från liv till död är avståndet lika stort, oavsett hur sargat livet är.

POLIS2:

– Vad menar ni? Pratar ni om mej?

SNÖVIT:

– Tyst nu, lilla snuten! Vi pratar i alla fall inte med dig.

(till MAMMA)

Mycket kan ännu hända. Vi vet ju alla vad tärningarna sagt

(många sneglar oroligt mot GUD)

och även vad dom inte sagt. En av dom två små konstaplarna som mitt i gatan går - en av dom ska kila vidare, det är sagt. Men inte vem. Jag väntar och håller ögonen öppna.

MAMMA:

– På första parkett, förstås.

D&D

SNÖVIT:

– På första parkett. Det här är min sorts underhållning.

MAMMA:

– Mycket nöje!

REMO:

– Tyst nu med ert käbbel! Vi är här för att fira ett riktigt festligt vådaskott. En bom som blev en fullträff. Precis som det står i Bibeln: Vad du mäter ut åt andra, ska mätas ut åt dej.

PVC:

– Så står det väl ändå inte?

REMO:

– Så borde det stå. Du ser ju att det är så tillvaron fungerar. Visst är det lustigt!

PVC: (ironiskt, med en öm gest mot LUCKYLUKE)

– Jättestligt.

BENGTSSON:

– Det här var verkligen en högtidsstund, med två livs levande snutar som gäster hos oss. Borde vi inte passa på och göra nåt riktigt underhållande?

ANDERSSON:

– Som vad då?

BENGTSSON:

– Tja. Tända eld på dom.

CARLSSON:

– Eller klä av dom och sätta igång en liveshow.

BENGTSSON:

– Hålla dom fulla med kaustik soda och klappa takten till deras dödsdans.

ERIKSSON:

– Knyta ihop dom så jävla tätt att dom måste turas om med andetagen.

CARLSSON:

– Stoppa in dom i mikrovågsugnen och se om dom spricker.

BENGTSSON:

– Hänga dom upp-och-ner i taket och använda dom till boxbollar.

D&D

CARLSSON:

- Knyta fast deras händer vid bordet och använd dom till askkoppar.

ERIKSSON:

- Tejpa för deras näsor och bjuda dom på kroppkakor.

BENGTSSON:

- Äh, skit i alltihop och häng dom i deras egna koppel!

SNÖVIT:

- Hör du på, lilla mamma? Hör du hur lustigt det låter när alla dina små barn snarkar?

MAMMA:

- Jag hör bara plågade själers jämmerljud. Det är inte ord och tankar. Det är febersjukas yranden.

SNÖVIT:

- Må vara att dom yrar - men det är lik förbannat deras egna ord. Tankar inifrån deras egna hjärnbarkar.

MAMMA:

- Nej, inte från hjärnbarkarna. Från näsblod och spruckna läppar, från utdragna visdomständer, spruckna hjärtan och åderbrocksben. Inte från hjärnbarkarna.

SNÖVIT:

- Nähä. Har dom då inget alls i huvudet?

MAMMA:

- Det, däremot, kan man ibland undra. Jo, dom har nåt där, men frågan är hur dom ska hitta dit, med så många ruiner i vägen.

SNÖVIT:

- Där sa du ett sant ord: ruiner.

MAMMA:

- Tänk dej för, Snövit. Bara för att alla sagor slutar innan förfallet börjar, ska du inte tro att fantasin kan rädda dej från det. I vår värld finns bara en enda, som verkligen är allsmäktig: förfallet.

SNÖVIT:

- Kanske det. Men fan inte förnedringen!

D&D

MAMMA: (rycker på axlarna)

– Beauty is in the eye of the beholder.

SNÖVIT:

– Tycker du att dom är vackra, alla dessa figurer som inte hittar till sina egna hjärnbarkar?

MAMMA:

– Snövit, du är precis lika vilsen som dom. Och jag med. Ja, det är på sätt och vis rätt vackert, alltihop.

REMO:

– Här görs ingenting med mina snutar! Jag bestämmer vad som ska drabba dom! Och jag har ännu inte bestämt mej.

BENGTSSON:

– Dina snutar, säger du. Dina snutar. Hur blev dom det?

REMO:

– Ser du inte, ditt kräk, att jag har satt mitt bomärke på dom?

CARLSSON:

– Nog är dom märkta, allt. Var och en på sitt sätt. Men den där
(pekar på POLIS2)

har Rambos signatur i ögonen och sin kollegas kråkfötter i benet. Och den där
(pekar på POLIS1)

är mest märkt av alldeles egna kval. Var är då din namnteckning?

REMO:

– Det går väl att ordna, om nu nån vågar tvivla på den saken. Jag kan både skriva och stryka under, om du vill.

REMO går fram till POLIS1, lyfter upp denne från bänken och slår med ett vrål arm-bågen i sidan på bröstet. POLIS1 skriker till och faller ihop på bänken, flämtande och kvidande.

POLIS2:

– Vad händer? Vad fan händer? Vad gör dom med min partner nu då!

SNÖVIT:

– Jag tror bestämt att min lilla tennsoldat ska få sig ännu en törn. Vi får hoppas att du håller ihop ändå.

D&D

POLIS2:

– Det här går för långt! Det måste få ett slut! Nu!

SNÖVIT:

– Det skulle jag inte hoppas på, om jag vore du...

POLIS2:

– Vi måste sätta stopp för dom här galningarna. Det får vara nog! Hejda dom, för fan, vi måste hejda dom!

SNÖVIT:

– Ja, gör vad du kan, lilla snuten. Och lycka till.

Samtidigt är REMO framme och gör med POLIS2 detsamma som med POLIS1.

REMO:

– Är ni nöjda nu? Eller vill ni ha fler prov på min handstil?

(ser sig omkring)

Jag ser mängder av osignerade ytor här - och det är gott om bläck i min penna.

(knyter handen)

BENGTSSON:

– Nej för fan. Det är bra nu. Vi ser.

CARLSSON:

– Det är ju inte heller så mycket kvar av dom där två figurerna, efter din lilla skrivövning. Med ett sånt bomärke får du en underlig boskapshjord, Remo. Som uppfödare har du en hel del i övrigt att önska.

REMO:

– Jag vet vad som är uppfödarens verkliga mål med sina djur: själva slakten.

CARLSSON: (mumlar)

– Tjohej, tjohej.

ANDERSSON:

– Det är ändå en liten detalj som du och dina armbågar borde fundera över, Remo.

REMO:

– Vad då?

ANDERSSON:

– Är det verkligen du och dina armbågar som bestämmer vad som ska drabba dom där två kopplade jockarna i framtiden? När det gäller sånt som att förutbestämma,

D&D

tänker man väl annars först och främst på två späda händer, som rullar ett par tjugosidiga tärningar...

SAMTLIGA ger kvävda ljud ifrån sig och tittar på GUD.

REMO:

– Jag har en fri vilja!

ANDERSSON: (melankolisk suck)

– Ja, det har vi ju alla, på sätt och vis.

REMO:

– Tärningar är tingestar. Och alla, alla ting
(höjer näven och knyter den hårt)
kan krossas.

REMOs karatekas reser sig till hälften. GUD lyfter läpparna från sugröret, lägger huvudet på sned och ler.

GUD:

– Ja, Remo. Alla ting kan krossas. Det är känt. Och så här fungerar det: Om två ting kolliderar, så håller det som är hårdast. Och det andra - det andra går i regel sönder.

REMO:

– Ja, så är det!

GUD: (håller upp tärningarna, en i var hand)

– Dom är inte stora, mina tärningar. Men vi har ju alla fått lära oss att storleken inget betyder. Vad som räknas, förstår du Remo, är själva innehållet. Ju mer ett ting innehåller, desto hårdare blir det. Hårdare och tyngre. Och mina tärningar innehåller mycket.

REMO:

– Det har jag förstått. Men själv är jag inte heller alldeles tom.

GUD:

– Se på mina tärningar, Remo. Har du aldrig frågat dej varför dom är två? En tärning borde väl räcka, skulle man kunna tänka sig, för att ge alla utslag som behövs. En tärning, som man i värsta fall fick kasta dubbelt så många gånger. Har du frågat dej varför dom är två?

(lyfter tärningen i högerhanden, rakt upp med sträckt arm)

Den här tärningen är människan själv, förstår du, Remo. Hennes fria vilja, som man säger. Allt hon vill och allt hon förmår av egen kraft.

D&D

(håller upp den andra)

Och den här tärningen, den är allt som omger människan. Världen omkring henne, allt som hon inte själv råder över.

Nå, Remo, lyssna nu noga: Vad tror du händer om dessa två tärningar...

(sluter nävarna runt tärningarna och slår ihop dem över huvudet - stark ljudeffekt)
...kolliderar?

Hela församlingen är knäpptyst. REMO blickar blekt mellan GUD och tärningarna och sina karatekas, sätter sig slutligen sakta.

GUD:

– Och du, Snövit!

SNÖVIT:

– Ja? Vad är det med mej?

GUD:

– Har du tänkt på varför det måste vara två tärningar?

SNÖVIT:

– Inte precis. Inte sådär väldigt mycket.

GUD:

– Eller varför det finns män och kvinnor, kropp och tanke, ja, ljus och mörker?

SNÖVIT:

– Nej.

GUD:

– Varför vi alls är fler än bara en enda, allomfattande varelse?

SNÖVIT:

– Nej.

GUD:

– Vi är allihop varandras speglar, Snövit. Jag finns för att du ser mej och du finns till, eftersom du existerar i mina ögon. Utan spegling finns ingen till. En enda är ingen alls. Först när den enda blivit två, finns den till - genom den andra. Vi är varandras speglar, Snövit. Du ser mej och jag ser på dej. Förstår du?

SNÖVIT:

– Ja, jag tror det.

D&D

GUD:

– Nej, det gör du inte. Lyssna, Snövit: Eftersom du finns till genom att din omvärld ser dej, och du vet det eftersom du ser din omvärld - eftersom det är på det viset, så är det inte omvärlden du ser överallt omkring dej. Det är dej själv.

Snövit - vi är varandras speglar. Bara det. Speglar! Tänk på det. Vart du än tittar, Snövit, ser du bara dej själv.

SNÖVIT:

– Jaha.

GUD:

– Och du. Se dej omkring... Vad tycks om utsikten?

SNÖVIT:

– Det kan man fråga sig.

GUD:

– Ja, gör det. Ständigt.

POLIS2:

– Det är lätt för er att säga, som ser hur bra som helst. Jag ser ingenting alls! Dessutom har jag just blivit skjuten i benet och nån jävla vettvilling slog sönder mina revben. Hörnu Snövit - hur vore det om ni slutade med ert käbbel och fixade hit en läkare? Eller ännu hellre, när jag tänker efter - ta mej till ett sjukhus.

SNÖVIT:

– Tyvärr, lilla snuten. Det kan jag inte hjälpa dej med. Du känner ju till tärningarnas dom. Och här inne är det många fler än Remo, som med största förtjusning skulle verkställa den.

POLIS2:

– Men vad fan, är det meningen att vi bara ska sitta här, som två fåntrattar, och invänta katastrofen?

SNÖVIT:

– Ja.

POLIS2:

– Och om vi inte går med på det?

SNÖVIT:

– Tja, vad annars? Vad har ni för val?

D&D

POLIS2:

– Hallå partner! Hörde du det? Var är du nånstans?

POLIS1:

– Här.

POLIS2:

– Har du hört vad dom har tänkt sig?

POLIS1:

– Jo, jag har hört.

POLIS2:

– Och vad säger du om det? Tycker du att vi ska vara så in i helvete väluppfostrade att vi rullar tummar tills dom blir sannspådda, dom där tärningarna?

POLIS1:

– Jag vet inte.

POLIS2:

– Du vet intel!

POLIS1:

– Nej, jag vet faktiskt inte vad vi kan göra. Som jag ser det har vi inte mycket att säga till om, just nu.

POLIS2:

– Du vet intel! Först låter du dom spruta syra i mina ögon...

POLIS1:

– Ättika.

POLIS2:

– ...sen skjuter du mej i låret och gör ingenting alls när dom sparkar in mina revben.

POLIS1:

– Mina också.

POLIS2:

– Och nu vet du inte vad vi ska göra, när alla dom här vildarna sitter och kastar tärning om vem av oss dom ska ta kål på!

Är det allt du kan säga?

D&D

POLIS1:

– Men har du själv nåt förslag då?

POLIS2:

– Vad begär du? Jag kan inte se, inte ett dugg. Har du ännu inte fattat det? Och så har jag alldeles nyss fått en kula i benet, det har du väl inte hunnit glömma. Så vad skulle jag kunna göra, egentligen? Det är upp till dej, nu, och det har det faktiskt varit dom senaste timmarna eller så - partner.

POLIS1:

– Jag är verkligen ledsen för det där med skottet i benet. Det var ett misstag.

POLIS2:

– Ja, det får jag hoppas att det var!

POLIS1:

– Faktum är att jag bara gjorde som du ville, därute. Jag sköt på en av dom.

POLIS2:

– Men du missade, det bad jag inte om! Kom nu inte och påstå att det var mitt fel att du sköt mej i benet!

POLIS1:

– Nej, det sa jag aldrig.

POLIS2:

– Men det var fan så nära att du sa det!

POLIS1:

– Nej, jag gjorde en tabbe. Jag hetsade upp mej, kände mej pressad och ville göra nåt - vad som helst - för att få ett slut på allt. Och du såg hur det gick. Jag gjorde en tabbe, och jag vill inte göra en till.

POLIS2:

– Därför gör du ingenting!

POLIS1:

– Just nu verkar det vettigast, ja.

POLIS2:

– Är du härndöd, va? Att göra ingenting kan väl aldrig vara vettigt!

POLIS1:

– Jag vill inte göra nåt överilat, som ställer till det ännu värre för oss.

D&D

POLIS2:

– Kan det bli värre än det är nu?

SOMLIGA:

– Jaa då!

POLIS1:

– Ja, det kan det. Vi tar det försiktigt, tycker jag, så att jag inte råkar skjuta dej i det andra benet, så att säga.

POLIS2:

– Nej, det ska du ge fan i, så att säga! Det är nog bäst att jag tar hand om skjutandet i fortsättningen, så blind jag är.

POLIS1:

– Ok.

PVC:

– Tänk, jag trodde att det bara var i Amerika man höll på så.

POLIS2:

– Hur då?

PVC: (rappar till diskret orkester)

– Ja, du vet - pang, pang, så är problemen över. Som i en gammal hederlig västern. Killen i vit hatt sätter en kula i bröstet på killen i svart hatt, som sjunker ihop på marken och väser fram att han ångrar sig och att det var bäst det som hände. The End.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Som i gangsterfilmerna, där killen i vit trenchcoat skjuter tre snabba i bröstet på killen i svart trenchcoat, som sjunker ihop på hustaket och väser fram att han ångrar sig och att det var bäst det som hände, och bruden kastar sig om halsen på killen i vit trenchcoat. The End.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Som i krigsfilmerna, där killen i vit hjälm pepprar trettio snabba i bröstet på killen i svart hjälm, som sjunker ihop på lerakern och väser fram att han ångrar sig och att det var bäst det som hände, och den randiga flaggan med alla små vita stjärnor hissas i rådhustornet.

D&D

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Jag trodde att det bara var i Amerika det gick till på det viset.

POLIS2:

– Vad då vit och svart hjälm? Har jag aldrig hört talas om.

PVC:

– Äh, du fattar vad jag menar. Amerika. Där är blypillret den allenarådande mirakelmedicinen. Penicillin mot all sorts sjukdomar.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Snutarna skjuter på skurkarna som skjuter på snutarna som skjuter på skurkarna. Försmådda kvinnor skjuter på försmådda män som skjuter på försmådda kvinnor. Presidenten skjuter på alla och alla skjuter på presidenten - även om dom oftast missar. Med kulor begås alla brott och med kulor skipas rättvisan.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Det måste vara en sån korseld, däröver, att en humla inte skulle klara sig helskinnad igenom slagfältet. Vilket fyrverkeri - nyårsafton året runt! Det enda som inte stämmer är dom där två små orden i slutet på varje rulle. The End.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Inte! Hur dom än pangar på, tar det ju aldrig slut. I Amerika.

POLIS1:

– Det här är inte Amerika. Vi använder bara våra vapen i nödvärn.

POLIS2:

– Med tanke på hur du använder skjutvapnet, partner, tycker jag att du skulle ha vett att knipa käft.

D&D

POLIS1:

– Jag vet att jag gjorde en tabbe, men tabben bestod ju av att jag föll för frestelsen och sköt, när jag borde ha låtit bli. När det kom till kritan kunde jag inte låta bli att leka lite Amerika - det fick vi båda äta upp. Pistoler är inte till mycket hjälp. Man måste komma ihåg det. En bra polis ska kunna undvika att använda sitt skjutvapen.

POLIS2:

– Din tabbe var att du siktade så jävla illa. En bra polis ska kunna träffa prick!

POLIS1:

– Du har fel. När det är dags att dra pistolen ur sitt hölster, då vet man egentligen att man redan har misslyckats - och inget prickskytte i världen kan ändra på det. Annars skulle Gud ha skapat oss med laddningsbara pekfingrar.

POLIS2:

– Laddningsbara pekfingrar?

POLIS1: (visar med pekfingret)

– Ja, pang, pang. The End.

POLIS2:

– Hjälp mej! Här sitter man fast i rövarkulan med en kollega som visar sig vara en utflipprad munk!

BOOGIE:

– Jag tycker att det är kul med pistoler.

POLIS1:

– Hur då kul?

BOOGIE:

– Häftigt. Festligt. Tänk - man står en bra bit därifrån och trycker in en liten spak, och så - Bom! - får snubben ett hål i bröstet och det kommer blod och han trillar ihop och dör. Det är rena magin.

PVC: (ironiskt)

– Ja, det var ju häftigt.

BOOGIE:

– En pistol är så kåt, också.

POLIS1:

– Kåt?

D&D

BOOGIE:

– Ja, det rycker till i den när skottet går. Med gnistor och rök och grejer. Och pipan blir alldeles het.

PVC:

– Blir den verkligen det?

POLIS2:

– Då får man nog skjuta bra många skott först.

BOOGIE:

– Gärna det! Varje gång man skjuter rycker snubben till, får nya hål och blöder ännu mera. Till slut är alltihop bara en jävla röra. Pyttipanna.

PVC:

– Fy fan!

BOOGIE:

– Men det är läckert! Tänk på makten, tänk på kraften! Snacka det går, men inte med en kaliber fyrtiofem på väg rakt emot en i en och en halv gånger ljudhastigheten. The End, PVC - jag lovar! The Very End.

KÖR: (sjunger)

– Pang, pang! The End.

PVC:

– Och vad skulle du säga om det drabbade dej själv? Är det lika häftigt?

BOOGIE:

– The only way to go! Jag menar det. Vad är det egentligen för skillnad på att göra det på andra och att dom gör det på en själv? Vi är ju bara varandras speglar, var det inte så? Upplevelsen är densamma. Det går faktiskt på ett ut.

Fan, det är ju det enda jag tänker på när jag hör om folk som blir skjutna, eller ser det på TV eller så: Undrar hur det känns.

Undrar hur det känns. Den där vietnamesen som fick en pärla rätt i tinningen. Det var nån officer som bara la pistolpipan mot tinningen och tryckte av - såg ni det? Killen hade händerna surrade bakom ryggen, han bara föll ihop och dog där på gatan. Föll ihop och blödde och dog. Dom har visat det på TV ett antal gånger, så ofta att man fattar att dom är lika fascinerade som jag.

Hur kändes det egentligen? Rätt in här.

(pekar på sin tinning)

Eller den där sångaren i Chicago, som satt och lekte med sin puffra hemma i vardagsrummet, och så gick den av - i munnen på honom, rätt upp i hjärnan. Så här.

(pekar snett upp mot gommen)

D&D

Hur kändes det? Dom säger att man inte har nån känsel i hjärnan - men nåt måste han ju ha känt, eller hur?

Palme blev skjuten i ryggen, precis där den putar ut, som en jävla måltavla, och mitt på. Snett neråt. Här bak.

(försöker peka)

Ett skott. Finito. Han bara trillade ihop och var död. Blödde och var död. Visst undrar ni som jag, längst inne ibland - hur kändes det?

PVC:

– Du är sjuk.

BOOGIE:

– Inte mer än andra. Bara ärligare. Man blir ju nyfiken. Jävligt nyfiken. Pistoler är magiska.

(siktat med ett finger, hand stödd i hand)

Pang!

(blåser på fingertoppen)

Man vill veta hur det känns.

POLIS2:

– Det går väl att ordna...

POLIS1:

– Lägg av nu!

POLIS2: (drar sin pistol och petar förstrött på den)

– Om du vill veta hur det känns att få en kula i kroppen, så går väl det att ordna.

KÖREN börjar flämta rytmiskt, som en andfådd hund.

SNÖVIT:

– Min musik!

POLIS1:

– Sätt inte igång nåt, nu igen!

BOOGIE:

– Jag skulle inte bli ett dugg förvånad om du råkade sätta kulan i din partner.

POLIS2:

– Den risken tror jag nog att jag är beredd att ta.

POLIS1:

– Skärp dej, partner! Det får räcka nu.

D&D

POLIS2:

– Håll käften, partner. Jag gör vad jag vill.

Hörru, nyfiken, som hade så stora ord i munnen - vad sägs? Jag kan inte se ett skit, men pip bara till så ska du allt få smaka på min magi.

POLIS1:

– För fan, partner! Stoppa ner den där!

POLIS2:

– Håll käft, sa jag ju, partner!

Nå, du som var så nyfiken - var håller du hus nu då? Jag är redo. Är du?

BOOGIE: (har klivit upp på bordet)

– Här är jag!

(hoppas till bordet bredvid)

POLIS2: (skjuter, dröjer ett ögonblick)

– Bom.

SNÖVIT:

– Hur vet du det? Du ser ju inget.

POLIS2:

– Sånt känner man.

(ropar)

Vart tog du vägen, nyfiken?

POLIS1:

– Men för Guds skull stoppa ner den där, innan nån blir skadad!

POLIS2: (skrattar)

– Det är just det som är meningen. Sluta med ditt pladder, det är i alla fall ingen som är intresserad. Var är du då, nyfiken?

BOOGIE:

– Här!

(hoppas tillbaka)

POLIS2: (skjuter)

– Bom. En gång till! Och håll dej stilla den här gången, hoppjerka!

POLIS1:

– För Guds skull! Fattar du inte vad du håller på med! Du kan ju träffa vem som helst! Det är fullt med folk här.

D&D

BOOGIE: (har smugit sig till ett bord längre bort)

– Här!

(hoppas ner)

POLIS2: (skjuter)

– Fan! Bom. Jag tror att du börjar bli lite byxis, hörru nyfiken. Du är längre och längre borta för varje gång.

BOOGIE: (ställer sig alldeles bakom POLIS2)

– Här!

(hukar sig)

POLIS2: (svänger runt och skjuter)

– Bom igen. Har du ångrat dej? Är du inte så nyfiken, när allt kommer omkring? Va? Vill du inte veta hur det känns, längre? Jag tror minsann att du blivit rädd om lilla livhanken, som du skuttar runt.

(vrider sig hit och dit, med pistolen höjd)

Boogie kliver upp på bordet framför POLIS2, ställer sig rak med fötterna ihop och slappnar av. Det syns att han inte tänker hoppa undan. Öppnar munnen för att ropa.

POLIS1:

– Nej!

POLIS2: (skjuter på POLIS1)

– Träff!

KÖREN tystnar tvärt. POLIS1 stönar i en inandning och då skjuter POLIS2 ett skott till.

BOOGIE:

– Vad var det jag sa?

POLIS2: (svänger genast runt och skjuter BOOGIE, väntar ett ögonblick)

– Träff!

SNÖVIT:

– Du var mej en jävel att vara blodtörstig! Till och med jag har fått en överdos nu. Hörde du inte att det var din egen partner som skrek?

Begrep du det, att du sköt din partner? Fattar du det?

POLIS2:

– Hur gick det?

D&D

LUCKYLUKE:

– Ja, antingen är din partner en mästare på yoga, eller stendöd.

POLIS2: (nickar sakta)

– Ok.

PVC:

– Och Boogie här lär väl inte precis slå klackarna i taket, men är inte alldeles väck ännu. Hur har du det, Boogie? Fick du som du ville nu?

BOOGIE: (med sprucken röst)

– Stör mej inte. Jag känner efter.

Tystnad råder. POLIS2 vrider huvudet hit och dit.

POLIS2:

– Hörru, lilla fjompiga gud! Hör du mej?

GUD:

– Jag hör.

POLIS2:

– Nu har väl dina tärningar fått sitt lystmäte?

GUD:

– Ja. Det dom sa skulle ske, det har skett.

POLIS2:

– Och då var det inget mer, eller hur? Då var det klart?

GUD:

– Då var det klart.

POLIS2:

– Jag har klarat mej, eller hur? En av oss skulle dö, bara en - och det blev inte jag!

GUD:

– Det blev inte du, den här spelomgången.

POLIS2:

– Det var väl det jag tänkte.

GUD:

– Tänk också på att livet alltid har ett högre pris än döden.

D&D

POLIS2:

– Oroa dej inte. Jag vet vad jag får betala. Jag är beredd att ta alla konsekvenser. Bara det får ett slut.

GUD:

– Allting får i sinom tid ett slut.

En lång stund är det alldeles tyst.

SNÖVIT:

– Ja, nu blev det plötsligt allvar.

ANDERSSON:

– Det är konstigt, egentligen. Förbannat konstigt. Känner ni det också?

PVC:

– Känner vi vad då?

ANDERSSON:

– Hur tjock luften blev.

(väntar en stund)

Alldeles tjock. Det är döden, det måste det vara. Dom säger visserligen att döden är när livet försvinner. Men det kan inte stämma. Då skulle inte luften bli så tjock. Nej, döden kan inte vara bara brist på liv - den är ett alldeles eget väsen. Man känner dess närvaro. Nyss var luften lätt - om än den stank av öl och cigaretter - men nu är den tjock som hjortronlikör.

Döden har kommit. Den fyller upp rummet.

SNÖVIT:

– Du är vrickad.

ANDERSSON:

– Men känner ni det inte alls? Känner ni verkligen ingenting?

SNÖVIT:

– Jovisst! Stanken av öl och cigaretter. Men väntar vi bara tillräckligt länge, så känner vi nog också stanken av döden. Det ska inte dröja länge, så varmt och kvavt som det är här.

ANDERSSON: (kallt)

– Ha. Ha. Ha.

PVC:

– Men du, måste det vara så? Måste det vara döden som fyller rummet? Kan det

D&D

inte vara på det här sättet - att det som gör luften tjock är allt liv som tidigare satt inuti den där snuten? Kanske är det den där snutens liv, som släpptes ut ur kroppen av dom två pistolkulorna och nu fyller rummet.

ANDERSSON:

– Kanske. Men känns det verkligen så? Nog borde man kunna känna skillnaden. Är det livet eller döden som gör luften så här tjock?

SNÖVIT:

– Ja, låt oss ha en omröstning.

PVC:

– Jag hoppas att det är livet. Jag vill inte tro på döden.

ANDERSSON:

– Nej, vem vill det? Men tror du ändå inte att livet och döden, och alla såna ting, skiter blankt i vad vi tror? För dom är det likgiltigt.

PVC:

– Inte för mej! Jag vill tro på det som är allra hoppfullast - och inte veta om det är rätt eller fel. Hur skulle man annars stå ut?

ANDERSSON:

– Du vill vara en lycklig idiot.

PVC:

– Ja!

SNÖVIT:

– Grattis, PVC - det lyckas du riktigt bra med.

ANDERSSON:

– Ja, lycka till! Jag undrar om det fungerar.

PVC:

– Det får vi se.

ANDERSSON:

– Ja, vi får väl det.

LUCKYLUKE:

– Hur sa du egentligen, PVC? Sa du att du vill tro på det som är hoppfullast?

D&D

PVC:

– Ja, det sa jag.

LUCKYLUKE:

– Du vill tro. Då tror du alltså inte.

PVC:

– Nej, det är just det. Jag försöker.

LUCKYLUKE:

– Min farsa är en riktigt lycklig skit, han går jämt omkring och ler och myser. Vet ni varför?

Han spelar på Lotto, varje vecka. Lämnar in sina fem rader varje måndag och går sen hela veckan och drömmer om allt festligt han ska göra för pengarna. Han är jämt alldeles säker på att vinna. Roffa hem storkovan. När rätta raden kommer och han inte hade mer än tre eller fyra rätt, då deppar han ihop lite grann - tar sig en bläcka och svär över ischiasen. Men sen på måndan slänger han in sin kupong med fem nya rader och är glad som en lax igen. Guldregn i ögonen och leendet på läpparna. Så håller det på, vecka efter vecka. Det fungerar.

Undrar bara hur det skulle gå om han en gång faktiskt gick och vann en halv miljon eller så? Han skulle säkert få spader. Hela hans lilla värld skulle rasa ihop.

ANDERSSON:

– Ingenting är så farligt som när drömmar blir verklighet.

LUCKYLUKE:

– Åja. Jag tycker nog att verkligheten är rätt farlig den med.

(ropar mot POLIS1)

Eller hur, snuten!

PVC:

– Ibland är det svårt att se skillnad på dom. På dröm och verklighet. Ibland är det jävligt svårt att se skillnaden.

SNÖVIT:

– Jag lovar dej, PVC - skillnaden finns!

ANDERSSON:

– Jo du. Det ska gudarna veta!

SNÖVIT:

– Det vet dom.

D&D

MAMMA:

– Nej, mina kära vänner, nu är det i alla fall dags för en sång, eller hur!

SAMTLIGA: (oordnat, lättat)

– Jaa!

MAMMA:

– Jag vet nåt som passar. Och alla kan sjunga med! Den här kan ni.
Vänd på era tabletter - där har ni hela texten!

BENGTSSON:

– Vad då tabletter?

MAMMA:

– Dom små dukarna på bordet framför dej, jöns! Låt oss nu ta i så att alla murar på jorden rämnar!

SAMTLIGA: (sjunger)

– Härlig är jorden
Härlig är Guds himmel
Skön är själarnas pilgrimsgång
Genom de fagra
Riken på jorden
Gå vi till Paradis med sång.

Tidevarv komma

Tidevarv försvinna

Slakten följa släktens gång

Aldrig förstummas

Tonen från himlen

I själens glada pilgrimssång.

Änglar den sjöngo
Först för markens herdar
Skönt från själ till själ den ljöd:
Människa gläd dig
Frälsarn är kommen
Frid över jorden Herren bjöd.

MAMMA OCH DOA-DOOR:

– Härlig är jorden
Härlig är Guds himmel
Skön är själarnas pilgrimsgång
Genom de fagra
Riken på jorden
Gå vi till Paradis med sång.

D&D

Gå vi till Paradis
Gå vi till Paradis med
Gå vi till Paradis med sång!

Under sångens gång kommer poliser och bårbärare in. POLIS2 får bojor och leds ut av poliserna, POLIS1 och BOOGIE bärs ut på bår. När dörrarna öppnas på vägen ut, flödar starkt vitt ljus in genom dem. Då sången tystnat börjar pianisten spela en jazzig, snabbare version av psalmen.

MAMMA:

– Och nu, kära vänner, är stunden kommen för mej och mina rara doa-door att säga:

MAMMA OCH DOA-DOOR:

– Från oss alla, till er alla: En riktigt god jul!
(de går ut)

SAMTLIGA applåderar och visslar.

Festkvällen fortsätter av sig själv. Pianisten spelar evergreens, de som vill sjunger en sång, öl serveras, prat och skoj och ett och annat litet slagsmål.

Om kvällen blir sen utan att salongen töms, får kyparna säga ifrån:

KYPARE:

– För fan, folk! Vi har haft stängt i en halvtimme nu. Ta och ryck upp era feta häckar från bänkarna, så vi får gå hem nån gång! Där är utgången.

RIDÅ ————— SLUT AKT TVÅ